

Vänsterpress om Israel-Palestina-konflikten – maj 2021

Den aktuella konflikten började med palestinska protester mot fördrivning av palestinier från östra Jerusalem. Bakgrunden till detta är att judiska familjer hävdar att de ägde marken före 1948 och därför har rätt till den enligt israelisk lag. Våldsamma protester började 7 maj och de spreds snabbt över hela landet. Det hela utvecklades till väpnade strider. Sent på kvällen idag (torsdag 20/5) meddelades att Israel och Hamas kommit överens om en vapenvila, som skulle börja gälla kl. 02 på fredagsmorgonen.

De israeliska bombningarna av Gaza har resulterat i mycket omfattande materiella skador och ett enormt mänskligt lidande. Hamas har å sin sida avfyrat ett stort antal raketer från Gaza mot Israel (ett mindre antal har även avfyrats från södra Libanon). De skador som dessa raketer har åstadkommit är dock begränsade, bl a beroende på att israelerna har resurser att skjuta ned de flesta raketerna innan de når sina mål.

Martin Fahlgren 20/5 2021

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Kongressledamöter i USA i hård kritik mot Israel</i>	1
Flamman	1
<i>Den sionistiska vänsterns kollaps</i>	1
Internationalen	5
<i>Solidaritet med palestinierna mot den nykoloniala aggressionen!</i>	5
<i>"Stå upp för folkrätt och rättssäkerhet för alla"</i>	6
<i>"Det finns ingen plats i Gaza som är säker från bombningarna"</i>	7
<i>"Det är inte komplicerat, Det är apartheid!"</i>	10
<i>En demokratisk stat för alla</i>	12
<i>Möss eller människor?</i>	12
Jacobin	13
<i>När det gäller Palestina är media allergiska mot sanningen</i>	13
Offensiv	16
<i>Stoppa kriget: Ingen fred utan kamp mot ockupation, fattigdom och kapitalismen</i>	16
<i>Netanyahu vägrar eldupphör – ökar medvetet blodspillan</i>	18
Proletären	23
<i>"Vi hör bombningar varje sekund"</i>	23
<i>Bojkotta terrorstaten Israel</i>	25
Revolution	26
<i>Bombningen av Gaza: Israel vrider om kniven – förbered masskamp!</i>	26

eFOLKET

Kongressledamöter i USA i hård kritik mot Israel

Peter Widén

17/5 2021

I USA går nu de demokratiska kongressledamöterna Alexandria Octavio-Cortéz (New York) och Bernie Sanders (Vermont) till hårda angrepp mot president Bidens hantering av situationen i Palestina-Israel.

Båda fördömer Hamas raketbeskjutningar men menar att den totala frånvaron av reellt avståndstagande mot den Israeliska statens långt värre våldsutövning är skandalös.

Kongressledamöterna Ayanna Pressley, (Massachusetts), Ilhan Omar (Minnesota) och Rachida Tlaib (Michigan) har också deklarerat sitt stöd för palestinierna. Tillsammans brukar denna grupp unga kvinnliga progressiva ledamöter kallas "The Squad". Nu fördömer dom Israels agerande som terrorism.

Bernie Sanders pekar på att den nu pågående konflikten inte började med palestinska raketbeskjutningar utan med besluten att vräka palestinska familjer i Östra Jerusalem och överlämna byggnaderna till judiska bosättare. Sanders påpekande att dessa vräkningar var det senaste uttrycket för en lång process av ekonomisk krigföring där palestinierna berövas områden och egendom. Östra Jerusalem var en gång planerat som Palestinsk huvudstad i en tvåstatslösning. En tanke som definitivt avfördes från dagordningen i den senaste uppgörelsen mellan Trump och Netanyahu. (Enligt Trump skulle Palestinierna kunna få ett område "öster om Östra Jerusalem").

Vi har, enligt Sanders, sett decennier av politiska och ekonomiska attacker riktade mot palestinierna och en ständig ökad diskriminering av arabiska medborgare i Israel.

Och Sanders slår fast att Netanyahu under mer än ett decennium odlat en allt mer intolerant och auktoritär variant av rasistisk nationalism. Han har till och med tagit med högerextremister som Itamar Ben Gvir i regeringen. Rasistiska mobbar som attackerar araber på gatorna är nu politiskt representerade i Knesset. (Knesset är det israeliska parlamentet).

Denna utveckling återfinns idag på många håll i världen menar Bernie Sanders. I Europa, i Asien och också i själva USA som fick uppleva fyra år med Trumpregimen.

USA pumpar årligen in 4 miljarder dollar till Israel och upprätthåller dess militära kapacitet.

Det räcker nu menar Sander och avslutar sitt pressmeddelande med "Palestinian Lives Matters!"

Flamman

Den sionistiska vänsterns kollaps

Thomas Vescovi¹

Flamman 17/5 2021

För fjärde gången på två år befinner sig oppositionen mot den israeliske premiärministern Benjamin Netanyahu i samma återvändsgränd: den är i majoritet men för splittrad för att kunna enas. Samtidigt har den sionistiska vänstern reducerats till en skugga av sitt forna jag.

¹ Självständig forskare i modern historia. Artikelns bygger på hans bok *L'Échec d'une utopie. Une histoire des gauches en Israël*, La Découverte, Paris, 2021.

Efter vartenda av de fyra parlamentsval som har hållits i Israel sedan april 2019 har samma konstaterande kunnat göras: Arbetarpartiets inflytande har kollapsat till förmån för en allians mellan nationalistiska och religiösa partier. Den vänstersionistiska utopin, det vill säga grundandet av en judisk stat på socialistiska principer, tycks helt ha misslyckats. Denna vänster har dock spelat en nyckelroll i Israels historia: den var instrumentell för nationens grundande 1948, den hade majoritet i Knesset (parlamentet) under nationens tre första årtionden, och den styrde landet under perioderna 1992–1996 och 1999–2000. Men i de senaste valen var denna vänster oförmögen att ta sig tillbaka till politikens centrum – i stället uppnådde Arbetarpartiet och vänsterpartiet Meretz de sämsta valresultaten någonsin: 7 av 120 säten tillföll partierna i mars 2020, och 13 i årets val.

För att förklara denna nedgång måste man vara medveten om vänstersionismens ursprung och inre motsägelser. Den sionistiska rörelsen grundades av en grupp intellektuella judar i Basel 1897. Förgrundsgestalten var den österrikisk-ungerske journalisten Theodor Herzl. Efter att först ha stött den assimilationistiska linjen såg han hur denna utopi kollapsade. I Paris 1894 bevakade han Dreyfus-affären för sin tidning. Tre år senare valdes den socialkristne och öppet antisemitiske kandidaten Karl Lueger till borgmästare i Wien. Herzl slutade då att betrakta assimilationen som en lösning, utan började snarare se den som ett hot. Judarna var klämda mellan på ena sidan dem som krävde deras utrotning – vilket de otaliga pogromerna i det ryska imperiet var det mest direkta uttrycket för – och, på den andra, dem som ville att de skulle uppgå i de europeiska samhällena och avsvära sig sin religion och grupptillhörighet. Den sistnämnda strategin hindrade dock inte antisemitismen från att fortsätta spridas och hota deras säkerhet. Målet blev därför i stället grundandet av en egen politisk enhet i vilken de skulle vara i majoritet och leva i säkerhet. Med andra ord, grundandet av en judisk stat.

Det sionistiska projektet var dock inte monolitiskt, och flera olika strömningar utkristalliserade sig snabbt. Borgerligheten samlade sig runt Herzl, som förespråkade en liberal judisk stat och som sökte diplomatiskt stöd hos företrädare för den västerländska kapitalismen. Andra aktivister förespråkade en sionism genomsyrad av socialism, pådriven av marginaliserade judar som förvandlats till arbetare och bönder. På 1920-talet lyckades denna ”arbetarsionism” ta kontroll över rörelsen.

I slutet av 1800-talet krävde sionismens grundare inte bara rätt till självbestämmande för judarna, utan också rätt att bosätta sig på ett område där de för tillfället var fåtaliga: mindre än fem procent av Palestinas befolkning var judisk vid denna tid. Det sionistiska projektet utvecklades under samma epok som de västerländska stormakterna skapade imperier i Asien och Afrika, och inspirerades därför av samma koloniala ideologi.

Att vara vänster kan grundas på en universalistisk åskådning och principer som social rättvisa för alla eller varje folks rätt till jämlikhet och frihet. Sionismen står i motsättning till dessa ideal eftersom den enbart försvarar judarna. Under den andra halvan av 1800-talet var den europeiska vänstern också väldigt kritiskt inställd till den. Den ansåg att de marxistiska och socialistiska principerna är de enda målen som bör eftersträvas: det är genom den sociala revolutionen som judarna ska emancipera sig, inte genom att grunda en stat tusentals kilometer från deras ideologiska slagfält. De nationalistiska, och därför med nödvändighet etniskt-religiöst betingade synsätten sågs som inkompatibla med klasskampen, som skulle förena individer baserat på deras sociala villkor och inte deras grupptillhörighet.

Men de som dagligen utsattes för antisemitism och förnedring, och som förvägrades alla former av socialt erkännande kunde inte vänta på den hypotetiska revolutionens seger. Det var därför som sionismens inflytande började växa bland vänsteraktivister vars progressiva och revolutionära ideal därmed kom att impregneras av en kolonial kultur. I Palestina uppfattade sig de vänstersionistiska organisationerna som ett revolutionärt avantgarde som skulle med-

föra marxismens och socialismens seger i Mellanöstern, och därmed modernisera den till övervägande del jordbrukande och politiskt traditionsbundna arabiska befolkningen. Precis som det sionistiska borgerskapet utgick de ifrån att deras projekt var rättvist, modernt och progressivt, och att araberna bara kunde tjäna på det.

Denna förhoppning grusades under 1920- och 30-talen, som präglades av regelbundna arabiska revolter i Palestina mot konfiskeringen av deras mark och den brittiska övermaktens oklara mandat. Detta ledde 1947 till FN:s beslut att dela upp Palestina i två stater, en arabisk och en judisk – en lösning som tillintetgjordes av det första israelisk-arabiska kriget. Under denna konflikt lyckades den sionistiska rörelsen ta kontroll över 78 procent av det palestinska territoriet, på vilket den 1948 grundade staten Israel. Sin enda legitimitet fick den i resultatet av FN-omröstningen, som också innebar att en arabisk stat skulle upprättas vid sidan av den.

Israels brott mot FN:s resolutioner började direkt vid statens grundande, och det fastän det var vänstern som styrde den politiska agendan. Under de följande årtiondena förlorade arbetarsionismen successivt den progressiva mask som den tidigare iklätt sig, under det att man fortsatte att förvägra de araber som levde inom landets gränser lika rättigheter och palestinierna rätten att leva i värdighet och i frihet i sitt hemland, till förmån för en konservativ och kolonial sådan.

Än i dag är idén om den revolutionära juden som anländer till Palestina för att med sina kamrater grunda en progressiv stat och ett jämlikt samhälle djupt rotad i många européers politiska medvetande. I flera decennier har dessa förhållit sig till den israelisk-palestinska frågan med den israeliska socialistiska modellen, och dess kollektivistiska kibbutzim² och jordbrukande pionjärer, som ideal. Detta ideal har dock förlorat mycket av sitt innehåll sedan dess. Inte bara på grund av det faktum att kibbutzerna inte spelar en lika viktig ekonomisk och social roll, men framför allt för att de inte längre kan bidra till att skyla över den politiska verkligheten i Israel: en kolonial och förtryckande politik som också är genomsyrad av nyliberalism, något som gör Israel till ett av Västvärldens mest ojämlika länder: det är efter Mexiko det näst mest ojämlika landet bland OECD:s medlemsländer. Därtill kommer det försämrade politiska klimatet: flera intellektuella och journalister beskriver utvecklingen i Israel som en ”högerkantring”, och vissa går så långt som att tala om en ”fascistoid urspårning”, i en kontext där den sionistiska vänstern är allt mer marginaliserad.

Den sionistiska arbetarstaten som byggdes under de första decennierna av Israels existens och som baserades på sekulära principer om solidaritet mellan judiska arbetare existerar inte längre. Israel är numera helt integrerat i den västerländska kapitalismen och har till och med blivit ett eldorado för entreprenörer i tech-branschen. Vågorna av ekonomiska reformer som har genomförts sedan 1980-talet har gjort att kollektivismen har ersatts av individualism, och de socialistiska värdena framstår i dag som passé, i motsats till den religiösa nationalismens värden. Till exempel gick i september 2019 bara 41 procent av barn i skolåldern i statliga sekulära skolor, medan resten gick i privata och religiösa skolor. Denna nya samhällsanda märks även i militären. Enligt vapenvägrarorganisationen Mesarvot (”Vägran”) undslipper nästan 50 procent av gymnasieeleverna den obligatoriska militärtjänsten. Bland dem identifierar sig mindre än en tiondel som vapenvägrare, som vägrar göra militärtjänst av filosofiska eller politiska skäl. Resten befrias från tjänstgöringen antingen för att de är ultraortodoxa, eller för att de ges dispens av andra, inte sällan professionella skäl (även om många yrkestjänster kräver att man gjort militärtjänst).

² Plural av ”kibbutz”, eller kollektiviserad by. En invånare i en kibbutz kallas ”kibbutznik” (i plural ”kibbutznikim”).

Trots att staten bara erkänner ett enda ”judiskt folk” präglas samhället av djupa klyftor mellan de grupper som utgör den judiska befolkningen (ashkenazer, falasha, mizrahim, rysktalande, sefarder), och som alla konkurrerar om landets maktpositioner. Fastän bara 30 procent av befolkningen är ashkenazer (judar ursprungligen från Tyskland, Nordfrankrike och Central-europa, övers. anm.) utgör dessa stommen i vänstersionismens huvudsakliga strömningar. Valet av affärsmannen Avi Gabbay, en son till marockanska judar, till ledare för Arbetarpartiet 2017 hade ingen påverkan på hur de traditionellt konservativa orientaliska judarna röstade. Gabbay försökte dock att locka konservativa och religiösa väljare, bland annat genom att förklara att bosättningarna var ”sionismens vackra sida” och att vänsterns problem berodde på att den har glömt vad det innebär att vara jude. Hans efterträdare fram till januari 2021, Amir Peretz, även han av marockanskt ursprung, lyckades inte bättre i väljaropinionen.

Ytterligare en försvårande omständighet för vänstersionismen är att dess aktivister har dålig, eller ingen, kunskap om hur vardagen ser ut för de israeler som lever utanför storstadsområdena. För statsvetaren Ilan Greilsammer har den sionistiska vänstern, inklusive Meretz, ”ingen koppling alls till arbetarklassen”.³ Vänsterpartiernas ledare ”besöker aldrig Sderot eller Netivot (två städer i södra Israel nära Gazaremsan), förutom när de åker förbi dem”, enligt honom. Det förklarar varför deras förslag ofta anses vara ”elitistiska”, framtagna av, och i förlängningen för, de privilegierade i Tel Aviv. Liksom i många andra länder röstar arbetarklassen i något högre utsträckning på högern än på vänstern, förutom bland araberna.

Efter valet i april 2019 analyserade journalisten Meron Rapoport rösterna från den miljon väljare som bor i de 37 fattigaste judiska kommunerna i landet.⁴ Dessa städer består övervägande av mizrahim (judar från Mellanöstern och Nordafrika, övers. anm.) och rysktalande judar. Valdeltagandet var 60 procent, vilket motsvarar 30 säten i Knesset enligt reglerna i Israels proportionella valsysteem. Sammanlagt fick den sionistiska vänstern 3,25 procent av rösterna, motsvarande en parlamentsledamot. Arbetarpartiets och Meretz ledare existerar i princip inte i de fattigaste, ofta icke-ashkenaziska judarnas medvetande. Samtidigt vann den nationalistiska högern 22 mandat i dessa kommuner, varav tolv gick till regerande Likud. Premiärminister Benjamin Netanyahus parti har, liksom dess allierade partier, rotat sig djupt i dessa perifera, icke-urbana samhällen, framför allt genom ideella organisationer som erbjuder barnverksamhet eller subventionerade skolor. För några årtionden sedan var det den största fackföreningsorganisationen Histadrut som stod för sådana initiativ, vilket spelade en viktig roll för vänsterns stöd från den fattigaste delen av befolkningen.

Den sionistiska vänstern lider av att ha förlorat den politiska plantskola som kibbutzerna tidigare utgjorde, och tack vare vilken den länge kontrollerade staten och dess institutioner. Förut erbjöd kibbutzerna aktivister en politisk skolning som, tillsammans med militärtjänstgöringen, utgjorde vänsterns stomme. Denna kader utgjorde landets elit. Av de ungefär 250 kibbutzer som finns kvar i dag har de flesta privatiserats. Då de ofta ligger på mark där villor eller friluftsparker konstrueras lockar de främst till sig unga barnfamiljer som söker ett lugnare liv. Endast några opererar fortfarande enligt kollektivistiska principer, som lika lön och gemensamt samliv.

Det måste understrykas att majoriteten vänstersionistiska aktivister har väldigt lite kunskap om vardagen för palestinerna. De vet inte vad det innebär att leva under militär blockad. När de läser reportage från de ockuperade områdena av journalister som Amira Hass eller Gideon Lévy, tenderar de att uppfatta författarna som vänstervridna defaitister eller pessimister som bara lyssnar till den palestinska sidan. Vänsterpartiernas ointresse för ideella organisationer

³ Chloé Demoulin, ”La gauche israélienne se cherche à droite... et ne se trouve pas”, [Mediapart](#), 8 juni 2018.

⁴ Meron Rapoport, ”Israel’s left lost a million votes in the last polls. Here’s how they get them back”, [Middle East Eye](#), 19 augusti 2019.

som B'Tselem, Breaking the Silence eller Yesh Din, som alla bidrar till att upplysa om ockupationens verklighet och de obekväma aspekter som det israeliska samhället inte vill veta av, är symptomatiskt. Dessa organisationer är fredsrörelsens sista bastioner, men de får nästan inget stöd alls från den politiska vänsterns största partier, vars ledare bryr sig mer om att locka röster bland de 600 000 bosättarna som bor på Västbanken. De är isolerade och deras aktiviteter inskränks ofta av centralmakten som utmålar dem som landsförrädare. Genom att avskärma sig från denna politiska miljö som en gång i tiden utgjorde dess väljarbas har den sionistiska vänstern gjort sig av med möjligheten att erbjuda ett reellt alternativt till Netanyahus koloniala och säkerhetsbetonade skräckpropaganda.

Texten är tidigare publicerad i *Le Monde diplomatique*. Översättning: Jonas Elvander

Internationalen

Solidaritet med palestinierna mot den nykoloniala aggressionen!

Uttalande från Fjärde Internationalen

Internationalen 20/5 2021

Under de senaste veckorna har palestinier i Jerusalem mobiliserat massivt för att försvara sina grundläggande rättigheter – att bo i sina egna hem, som varit hem för deras familjer sedan flera generationer – mot den israeliska regeringens och de extremistiska bosättningsorganisationernas försök att driva bort dem och ersätta dem med judiska bosättare, en politik som bara kan kallas för etnisk rensning. Det skriver världsrörelsen Fjärde Internationalen i en uttalande.

De har mötts av ett våldsamt kolonialt förtryck, som i synnerhet uttrycktes vid angreppet mot det inhägnade området runt al-Asqamoskén på fredagen den 7 maj, när slutet på den heliga muslimska månaden Ramadan närmade sig.

Sedan 10 maj har den israeliska armén genomfört våldsamma bombningar av Gazaremsan som vedergällning för solidaritetsdemonstrationerna med Jerusalems palestinier och raketangreppen.

Utöver det våld som har begåtts av polisen och den israeliska försvarsmakten har extrema judiska högergrupper angripit araber på gatorna i Jerusalem och andra blandade städer. Bara i Jerusalem har hundratals palestinier skadats och dussintals fängslats.

Som ett resultat av detta våld har minst 83 dödats i Gaza (varav 16 barn) och tre på Västbanken. Sju israeler har också dödats. [18 maj är siffran 192 dödade palestinier och 10 israeler]

Nyhetskällor i väst blandar in raketangreppen från Gaza, Israels premiärminister Netanyahu och andra politiker uppmanar till ”lugn”, medan Biden säger att ”Israel har rätt att försvara sig” och kräver en återgång till situationen före den 10 maj, som om det var en acceptabel situation. Den nästan ohörbara kritiken av den israeliska bosättningspolitiken gör inget för att förändra det ”internationella samfundets” hållning – de kommer att stöda Israel för att behålla status quo i regionen.

Det kan inte finnas något lugn i denna situation av kolonial aggression. Det finns inget ”jämbördigt ansvar” för våldet. Den koloniala bosättningsstaten Israel praktiserar en sorts apartheid och etnisk rensning, och palestinierna förnekas alla demokratiska och nationella rättigheter. Det kommer inte att bli någon ”rättvis lösning” utan att palestinierna tillerkänns fullständiga rättigheter.

De nuvarande världsomfattande solidaritetsyttringarna med palestinierna – i omfattande gatudemonstrationer, på fotbollsarenor från Chile till Skottland – måste förstärkas och bli en pågående mäktig rörelse för att ställa Israel till svars för sina brott.

Det är innebörden i BDS-kampanjen (Bojkott-desinvesteringar-sanktioner) som måste stärkas och utvecklas till att påtvinga Israel sanktioner.

Stödet till den israeliska staten måste upphöra!

Sätt stopp för den civila och militära ockupationen!

Jämlika demokratiska och nationella rättigheter!

Rätt till självbestämmande och rätt för det palestinska folket att återvända!

Antaget av Fjärde Internationalens VU 13 maj, 2021. Översättning: Göran Källqvist

”Stå upp för folkrätt och rättssäkerhet för alla”

Uttalande från Judar för israelisk-palestinsk fred

Internationalen 20/5 2021

Våldet i den israelisk-palestinska konflikten har nu åter eskalerat. Israeliska övergrepp i form av husvräkningar, rivningar, och våldsamma trakasserier från militär och väpnade civila aktivister är inget nytt, men på senare tid har situationen förvärrats främst i Östra Jerusalem. Palestinier har bemött dessa övergrepp med såväl fredligt som våldsamt motstånd. Med tiden har våldet spridit sig. Raketer och bombanfall som utväxlat mellan det blockerade Gaza och Israel har inneburit materiell förstörelse och personskador på bägge sidor men betydligt mer omfattande på den palestinska sidan. Mot bakgrund av detta vill föreningen Judar för israelisk-palestinsk fred (Jipf) gör följande uttalande

Vi anser att det är den militärt helt överlägsna israeliska ockupations- och blockadpolitiken som driver konflikten i strid med såväl folkrätten som internationell rätt. Under mer än 50 år har ockupationen bit för bit berövat palestinier rättssäkerhet, egendom, försörjning och framtidstro. En förkrossande majoritet av befolkningen på Västbanken, Gazaremsan och Östra Jerusalem har levt hela sitt vuxna liv under dessa omständigheter.

Det som nu sker i Sheikh Jarrah i Östra Jerusalem är ytterligare en offensiv i denna fördrivnings- och konfiskationsprocess. Motivet att delar av området ägdes av judiska familjer före 1948 saknar all juridisk, etisk och demokratisk legitimitet. Åtminstone så länge inte samma rättsprincip tillerkänns de vräkningshotade palestinska familjerna och hundratusentals andra palestinska familjer som sedan statens Israels grundande fått se sin mark och egendom konfiskerad. En sådan rättslig asymmetri är att av många argument för att den israeliska ockupationspolitiken uppfyller flera av kriterierna för folkrättsbrottet apartheid, så som det definieras i FN-konventionen från 1973.

Med detta sagt anser vi att bombningar, raketbeskjutningar och annat våld riktat mot oskyldiga civila är förkastligt och inte kan legitimeras med några försvarsargument.

Internationella påtryckningar är avgörande för att vända denna utveckling. Svenska och europeiska politiker måst agera skyndsamt. Inte bara genom skarpa protester utan också i handling. Sveriges regering bör driva på för att att associationsavtalet mellan EU och Israel upphävs till dess att Israel följer avtalets klausuler om mänskliga rättigheter och internationella konventioner.

För närvarande är vägen fram till en rättvis och hållbar fred lång, snårig och osäker. Ett första, och helt nödvändigt steg är dock att stå upp för folkrätt och rättssäkerhet för alla som lever mellan Medelhavet och Jordanfloden

Dror Feiler och Staffan Granér Talespersoner för judar för israelisk-palestinsk fred

”Det finns ingen plats i Gaza som är säker från bombningarna”

Rasmus Klocklång

Internationalen 20/5 2021

Jehad Abu Hamda är 22 år och studerar till sjuksköterska. Om det går att fullfölja studierna som planerat tar han examen senare i år. Och han har gjort ett viktigt yrkesval, för sjukvården i hans hemstad utförs under mycket svåra förhållanden. Jehad bor i Gaza City. Internationalen ringer upp honom för att få en berättelse inifrån krigszonen.

Intervju

Sedan måndagen den tionde maj har Israels flygvapen bombarderat Gazaremsan, och Hamas har skjutit mängder med raketer därifrån mot Israel. Dödssiffrorna i Gaza stiger för varje dag som går.

– Den nuvarande situationen i Gaza och i hela Palestina är mycket ansträngande för befolkningen, säger Jehad Abu Hamda. Israel har genomfört många hundra flygbombningar och har dödat ett hundratal kvinnor och barn. Jag nämner inte männen nu, för kvinnorna och barnen är de viktigaste.

Han berättar att han vill använda sin utbildning till att bidra inom vården, men det är inte tillåtet.

– Jag vill jobba på sjukhuset och har pratat med folk där för att få hjälpa till, men som sjuksköterskestudent får jag inte det. Man vill att studenterna hellre är med våra familjer så att vi kan hjälpa dem om något händer i vårt område. Jag har lite medicinsk utrustning hemma, så jag kan rycka ut om det behövs.

– Levnadsförhållandena är svåra, det råder stor brist på el, vatten och sjukvårdsmaterial. Jag har vänner som är sjuksköterskor och läkare och jobbar på al-Shifa, ett av de största sjukhusen i Gaza, och deras material och mediciner håller på att ta slut. Det är så många patienter att en del av dem ligger på madrasser på golvet.

Sjukvården i Gaza är under hårt tryck på många sätt.

Natten till i söndags bombade Israel bostadshus, utan att förvarna de boende. Dödssiffran klättrade skoningslöst under dagen när allt fler dött av sina skador eller dragits fram ur husresterna. På kvällen hade drygt 40 personer dött i den attacken, många andra var skadade.

Två av de dödade var läkare. Deras kollegor lyfter fram att det är ett stort bakslag för sjukvården i Gaza att de bådasspecialistkunnande nu gått förlorat.

Läkare utan gränser meddelade att en av deras kliniker i Gaza City samma natt förstörts i ett annat angrepp. Kliniken var specialiserad på brännskador och traumavård, vilket var viktigt inte minst för de många barn som lider av olika typer av trauman efter tidigare krig.

– Det här visar att det inte finns någon plats i Gaza idag som är säker från bombningar. Det är extremt allvarligt, sade Pieter-Jan van Eggermont på Läkare utan gränser till Dagens ETC.

Han fortsatte:

– På grund av blockaden [som Israel har upprätthållit sedan 2007] har väldigt många Gazabor inte alls tillgång till den mest basala sjukvården. Det finns enorma medicinska behov.

Flera andra kliniker och vårdcentraler har också förstörts eller skadats av flyganfall, och vägar som leder till Shifasjukhuset har bombats vilket gör det svårt för ambulanser att ta sig fram.

Även qatariska Röda Halvmånens högkvarter i Gaza City har förstörts av flygangrepp.

Som barn bodde Jehad Abu Hamda i USA, men familjen flyttade till Gaza för nio år sedan.

– Jag bodde här under kriget 2012, när vi just flyttat hit. Jag var här även under kriget 2014 och det var riktigt svårt, men det är en drastisk skillnad mellan kriget som pågår nu och de senaste kriget. Det är långt mycket värre nu. Israel genomförde flygbombningar också under de tidigare kriget men inte alls lika många som nu.

Den israeliska militären heter formellt Israeli Defense Force, IDF, och Jehad betonar att han istället kallar den för ”Israeli aggression force”.

– Jag kallar den inte försvarsmakt för det ordet skulle innebära att Israel försvarar sig mot en starkare makt som förtrycker dem, vilket är fullständigt osant.

Efter några dagar av flyganfall inleddes även artilleribeskjutning inifrån Israel över gränsen till Gaza, och armén sade sig vara på väg att gå över gränsen i norr med markstyrkor, vilket dock inte skedde. Många som bor i norr flydde då sina hem och har tagit sin tillflykt till skolorna för flyktingar som drivs av UNRWA, FN:s organ för flyktinghjälp i Palestina. Även vid tidigare krig har människor sökt skydd i dessa skolor.

Gaza är ett av världens mest tätbefolkade områden. På den ungefär fyra mil långa och en mil smala landremsan vid Medelhavet bor över två miljoner människor. På måndagen sade Matthias Schmale, chef för UNRWA, i en intervju med Democracy now att på några dagar hade 41 000 av dessa sökt sig till 50 av deras skolor. Sedan dess har det antalet stigit till minst 48 000, och minst 25 000 andra hade på tisdagen sökt skydd hos vänner och släktingar.

Detta samtidigt som coronapandemin fortfarande grasserar. Och hur många som blir smittade kommer numera vara omöjligt att veta, för på måndagen utplånade ett flyganfall det enda laboratoriet i Gaza som analyserade covid-tester.

Schmale var mycket tydlig med vad han anser om den pågående situationen.

– Vi har haft krig i en vecka. Vi är inte nära ett krig. Detta är krig.

Han berättade att minst 18 av eleverna i UNRWA:s skolor har döats. Sex av dem – syskon och kusiner – dödades tillsammans med ytterligare två syskon och sina mammor, i den ena familjens hem i ett flyktingläger som drivs av UNRWA. Mostern och kusinerna var på besök för att fira eid, slutet av fastemånaden ramadan, och sov över. På natten bombades huset, utan

förvarning. Den enda som överlevde var en fem månader gammal baby som hittades under sin mammas kropp.

EFTER INTERVJUN gick Jehad Abu Hamda runt i sitt kvarter och fotograferade förödelsen efter bombningarna.

Jehad Abu Hamda berättar att han har vänner som bor i Rafah, Jabalia och Khan Younis.

– Situationen där är väldigt illa och flera av dem har fått sina hus förstörda. Jag har erbjudit dem att komma hit för att söka skydd, och jag ringer mina vänner varje dag för att se att de och deras familjer är okej.

Men alla hans vänner är inte okej.

Jehad nämner det inte under intervjun, som han genomför förvånansvärt lugn och samlad. Men strax efteråt skickar han ett foto på en sönderbombad byggnad. Och då berättar han. – Här bodde min vän Sameh Alkolak. Israel bombade huset i går och han kvävdes till döds under rasmassorna.

På onsdagsmorgonen är de senaste siffrorna 220 dödade palestinier i Gaza varav 63 barn, och över 1 500 skadade. Minst 24 palestinier har dödats av israelisk polis och militär i Västbanken.

I Israel har 12 dödats av Hamas raketer, varav 2 barn.

”Det är inte komplicerat, Det är apartheid!”

Laila el-Haddad

Internationalen 20/5 2021

Torsdagen den 13 maj vaknade mina barn och jag upp tidigt efter en maratonsession med kaak-bak [ett slags dadelfyllda eid-kakor] dagen före i väntan på Eid al-Fitr, den islamska helg som betecknar slutet på den heliga fastemånaden, Ramadan. Vi samlades med hundratals andra familjer, och träffade senare mina syskon och kusiner för ett dämpat firande. Men på andra sidan Atlanten, i mina föräldrars födelseort och min hemstad Gaza City, vaknade min farbror och miljontals andra palestinier till en helt annan verklighet.

Det blev ingen årlig Eid-bön för dem, inget firande ute. Istället, berättade min farbror, trängde han ihop sig med 12 av sina familjemedlemmar i ett rum i skydd av mörkret. Hans röst i Whatsapp dränktes av ett spöklikt och skrämmande ljud när israeliska bomber som till sist jämnade flervåningsbyggnader till marken som träleksaker, i ett slag utplånade hela familjer (inklusive Abu Hatabs familj och deras 8 barn), och slet gator i stycken.

”Det här är inte bombningar, det är inte självförsvar, det är rent vansinne”, sa min farbror, Omar H. Ändå försökte han lugna oss med att han var i trygghet, trots att det inte finns någonstans som han eller miljontals andra palestinier kan söka sin tillflykt, och ingen ”järnkupol” som kan skydda dem.

Under de föregående dagarna blev det palestinska bostadsområdet Sheikh Jarrah i östra Jerusalem en krutdurk för palestiniernas kamp sedan Israel hotat dussintals familjer där med tvångsförflyttning från den plats som de i decennier hade kallat sitt hem. Det var en del av ett gammalt mönster, där Israel fördriver palestinier, beslagtar deras mark och på ett brutalt sätt sliter sönder palestinska samhällen. Palestinier i Gaza och på andra ställen blev rasande över Israels våld i Sheikh Jarrah och dess brutala angrepp på gudstjänstbesökare i al-Aqsamoskén i Jerusalem, den tredje heligaste platsen i islam – och dessutom under Ramadan. Det var detta illdåd som utlöste utbrottet i Gaza.

Liksom Sheikh Jarrah har Gaza varit platsen för palestinier som tvångsförflyttats för 73 år sedan, då de blev etniskt rensade från sina städer och byar av invaderande sionistiska miliser under upprättandet av Israel, i det vi kallar Nakba, katastrofen. Ända sedan dess har dessa flyktingar förhindrats att återvända till sina hem och fastigheter. I Gaza utgör flyktingar från 1948 tre fjärdedelar av den nuvarande befolkningen på 2,1 miljoner.

Israels våldsamt oproportionerliga angrepp på Gaza är inte något nytt. Inte heller är de, som ledande media vill få oss att tro, i någon form eller på något sätt en självförsvarshandling. Det finns inget ”defensivt” i att döda oskyldiga barn, jämna mediabyggnader med marken, förstöra jordbruksmark och beröva miljontals människor grundläggande friheter att fiska, bruka jorden, studera, resa, leva och skapa.

I själva verket har de israeliska beslutsfattarna sitt eget grymma och avhumaniserande namn på dessa handlingar: ”klippa gräsmattan”. Förra veckan sa den israeliska högerteoretikern David Weinberg till Jerusalem Post: ”Om man inte gör det så kommer ogräset att sprida sig vilt och ormar börja slingra kring i buskarna.” Enligt denna perversa logik är palestinska liv umbärliga och tillfälliga angrepp på Gaza oundvikliga.

I verkligheten är dessa angrepp ett våldsamt, hänsynslöst och uppsåtligt krossande av ett folk och dess hem, jordbruk och institutioner. Angreppen leds av en desperat extrem högerpolitik-er, skamligt understödd med våra skattepengar, med användning av många amerikanska militära teknologier, och godkänd av Biden-administrationen. Israel pucklar på en redan belägrad, statslös befolkning i en avspärrad zon som i grova drag är dubbelt så stor som Washington DC.

Mina föräldrar föddes i Gaza, och som barn tillbringade jag somrarna i staden, det är den plats där jag uppfostrade min förstfödda som nybliven mor, och där jag fram till 2007 arbetade som journalist. Jag har sedan dess återvänt flera gånger, under förarbeten till The Gaza Kitchen, medan jag filmade ett avsnitt av Parts Unknown med den bortgångne Anthony Bourdain, och för lite drygt ett år sedan som konsult för Världslivsmedels-programmet. Den verklighet och de förändringar jag såg som ett direkt resultat av de föregående 12 årens medvetna israeliska politik var talande: hämmad tillväxt hos barn, skyhögt förekomst av järnbristanemi, utbredd arbetslöshet och trauma, men viktigast av allt, de oupphörliga angreppen på folks mänsklighet, värdighet och friheter.

2005 hävdade den israeliska premiärministern Ariel Sharon att han ”drog sig tillbaka fullständigt” från Gaza. Men det enda han gjorde var att dra tillbaka Israels marktrupper från Gazaremsans inre delar och avveckla och omlokalisera bosättningarna, men samtidigt behålla den hårda kontrollen över Gazas gränser, dess folk, luftrum, tillträde från havet, skattesystem och befolkningsregister. Ovanpå allt detta har Israel försökt avsäga sig det ansvar som internationell humanitär rätt kräver att en ockupationsmakt ska ta för Gazainvånarnas välbefinnande och normala liv.

Tänk på att unga människor i Gaza sedan 2008 redan har genomlevt fyra massiva israeliska angrepp, och troligen aldrig har sett världen utanför det inhägnade området i sin lilla remsa.

Och: Israel låter inte palestinier i städer så nära Jerusalem som Betlehem eller Ramallah – för att inte tala om Gaza – besöka eller be i Jerusalems heliga platser. Inte heller är palestinska invånare i dessa olika städer tillåtna att besöka varandra. Palestinska flyktingar tynar bort i läger utanför och givetvis i Palestina, och fortsätter att förnekas sin rätt att återvända.

Trots att Israels senaste angrepp på Gaza är fasansfullt är det bara ännu en prick på radarn i de senaste 73 årens palestinska historia. Det våld som Israel har utsatt oss för började inte med Sheikh Jarrah och dess tvångsförflyttade invånare, och inte heller kommer det att sluta med Gaza. Det är en del av ett långvarigt israeliskt mönster av bosättarkolonialt herravälde som har splittrat och isolerat palestinier från varandra och sitt land. Det är inte komplicerat. Det är apartheid.

Biden-administrationen och alla med samvete måste med alla tillgängliga medel pressa Israel att omedelbart upphöra med sina angrepp och sin decennielånga avstängning och blockad av Gaza. Allra viktigast är ta itu med den bakomliggande orsaken: Israels decennielånga ockupation av palestinsk mark.

Hittills har Washington beviljat Israels ledare straffrihet.

De handlar som om palestinier, vare sig de befinner i Gaza, Västbanken, Lydd eller Jerusalem, bara har en rättighet: att hålla tyst inför det brutala förtrycket och vara villiga

deltagare i sin egen fångenskap. Att med den framlidne palestinska poeten Mahmoud Darwishs ord acceptera ett ofarligt slaveri, men i total 'frihet'.

Laila el-Haddad Laila el-Haddad är en palestinsk-amerikansk författare och journalist från Gaza City. Hon bor för närvarande i Clarksville, Maryland, USA, med sin familj.

Tidigare publicerad i *Just World*
Översättning Göran Källqvist

En demokratisk stat för alla

Marco Jamil Espvall

Internationalen 20/5 2021

De senaste åren har tanken på en demokratisk stat för alla i hela det historiska Palestina börjat väckas till liv igen. Idén är inte ny. Perspektivet var självklart inom den palestinska befrielse rörelsen, före "katastrofen" 1948 (al-nakba) när 750 000 palestinier fördrevs från sina hem för att bereda plats för staten Israel. Men även efter 1948 levde denna vision, som också var vägledande för Palestinska befrielseorganisationen PLO när den bildades 1964.

Det var först i slutet av åttiotalet som PLO släppte denna idé på grund av de diplomatiska förhandlingar som ledde till Osloavtalet 1993. Den palestinska ledningen hoppades att detta avtal skulle möjliggöra byggandet av en oberoende palestinsk stat på de territorier som Israel ockuperat 1967.

Men på marken har Israel sedan Oslo stärkt sin koloniala kontroll och splittrat Västbanken, östra Jerusalem och Gaza i ett slags isolerade Bantustans (jämför med Sydafrikas Hemländer under Apartheid) åtskilda från varandra genom bosättningar, checkpints, militärbaser, tagg-tråd och murar. Tvåstatslösningen, som i grunden är en orättvis lösning, är död. Israel begravnade den djupt under sin koloniala bosättningspolitik i de områden som skulle bli den "oberoende" palestinska staten. Israel har infört en enda repressiv regim som dominerar över alla palestinier som bor i det historiska Palestina, inklusive de med israeliskt medborgarskap.

Det kan tyckas utopiskt att i nuläget kämpa för en sekulär demokratisk stat för alla, men tvåstatslösning är ännu längre borta. På sikt är enda vägen till en permanent fred att demontera den koloniala apartheidregimen i det historiska Palestina och inrätta ett nytt politiskt system baserat på full juridisk jämställdhet dit också de palestinska flyktingarna har rätt att återvända.

En stat är till för alla som bor i den – och alla medborgare ska ha samma fri- och rättigheter. Svårare än så är det inte!

Möss eller människor?

Wafa Jamil Espvall

Internationalen 20/5 2021

På kvällarna försöker de flesta av oss varva ner innan vi somnar, kanske komma ihåg en viktig prestation eller dagens bästa minne, för att sedan sova i fred.

I Gaza är nätterna helt annorlunda. Där packar man i stället alla viktiga saker som pass och ID-kort i en liten väska, och kvinnorna drar i stället för sovkläder på sig den heltäckande tunna dräkt som dom vanligtvis har på sig när dom ber. Detta för att vara redo för flykt, eller död.

Mina syskon och deras barn och barnbarn har slutat sova på nätterna. När vi talar med varandra ser jag på skärmen hur dom alla är gula i ansiktet av sömnbrist.

Dom är rädda. Om dom somnar kanske dom inte hinner ut ur huset när israelerna bombar. Dom vill inte begravas under rasmassorna från sitt eget hem. Eller fastna under ruinerna och dö en plågsam och utdragen död eftersom ingen kan höra dom skrika.

När jag pratar med min familj jag måste tänka på att inte störa dom genom att ringa på morgonen, eftersom dom behöver sova efter en lång och skrämmande natt.

Nu när bombningarna av Gaza är inne på sin andra vecka nöjer sig världens politiker, inklusive palestiniernas egna ledare, fortfarande med försiktiga uttalanden där varje ord vägs på guldvåg.

Det är talande att världens regeringar först bara ser på när två miljoner människor lider, för att sedan ”kraftigt fördöma våldet på båda sidor”, och med hänvisning till folkrätten uppmanar ”alla parter att följa internationell lag”.

Vad världens ledare väljer att bortse ifrån är att Israel är en ockupationsmakt och palestinierna har rätt att göra motstånd i enlighet med folkrätten. Enligt FN:s resolution 3070, har alla folk rätt att göra motstånd mot kolonialism och utländsk ockupation, med alla till buds stående medel, inklusive väpnad kamp.

Den sydafrikanska kyrkoledaren Desmond Tutu sade en gång “om du förhåller dig neutral i en situation av orättvisa, har du redan valt sida med förtryckaren. Om elefanten har sin fot på musens svans och du säger att du är neutral, kommer musen inte att uppskatta din neutralitet”.

Det gäller människor också.

Och det är faktiskt människor av kött och blod som lever och dör i Gaza.

Jacobin

När det gäller Palestina är media allergiska mot sanningen

Branko Marcetic

Jacobin 12/5 2021 [Denna artikel har inte publicerats tidigare i Sverige]

Ännu en gång försöker media framställa striderna mellan israeler och palestinier som en ny omgång meningslöst våld från ”båda sidor” i en jämlik tävlan – utan att bry sig om sanningen på marken.

Det finns två sätt att rapportera om den blodiga konflikt som just nu äger rum i Israel och Palestina.

Den ena är att sätta in varenda rubrik och artikel, vare sig de handlar om Hamas’ raketangrepp eller Israels våldsamt oproportionerliga flygangrepp, i sitt sammanhang.

Det skulle betyda att förklara att raketerna kom i kölvattnet till en rad skamliga och kriminella israeliska provokationer i det ockuperade östra Jerusalem: en rad våldsamma polisräder på det inhägnade området kring al-Aqsa moskén, den tredje heligaste platsen inom islam under dess heligaste månad, räder som har förstört den helgade byggnaden och skadat hundratals, inklusive troende; att israeliska trupper angrep palestinier som ockuperade Aqsa både för att be och skydda den mot gäng av israeliska högerextremister som har marscherat genom östra Jerusalem och angripit palestinier och försökt bryta sig in på området; och att allt detta sker i skuggan av protester mot Israels senaste försök att stjäla land från palestinierna i staden, och upptrappningen av Israels stöld av palestinsk mark under Trump.

Medan man håller på kan man åtminstone klargöra att de israeliska angreppen på Gaza har varit mycket brutallare och dödligare än de raketer som de påstår ”hämnas” på, och hittills har dödat 43 människor, inklusive 13 barn [senaste siffror 16/5 är 126 döda varav 30 barn – öa],

och jämnat en hel bostadsbyggnad med marken. Man bör klarlägga, att tack vare att Hamas' raketer är så billiga och Israels försvarssystem Järnkupolen är så effektivt, är angreppen för närvarande mer av sorten angrepp-av-vanmäktig-frustration (vilket givetvis inte betyder att de inte gör någon skada eller inte ibland tar liv – de har hittills dödat sex israeler [aktuell siffra 10 dödade, varav ett barn]). Allt detta skulle hjälpa folk att förstå varför det de ser på sina skärmar händer och vad som skulle kunna stoppa det.

Eller så finns det mer traditionella sättet att rapportera om konflikten mellan Israel och Palestina i media i väst. Det innebär att koka ner systematisk orättvisa till obestämbara ”ökande spänningar”, att beskriva statligt våld och motstånd mot det som oklara ”sammandrabbningar”, och diskret framställa det israeliska och palestinska våldet som i grova drag jämförbart till omfattning och moraliskt sett, och överhuvudtaget göra det omöjligt för tillfälliga nyhetskonsumenter att göra annat än att lyfta händerna i frustration och fråga sig: ”När kommer de att lära sig att leva tillsammans i fred?”

När detta skrivs är återigen det andra alternativet det förhållningssätt som de flesta ledande amerikanska media har anammat för att rapportera om den israeliska regeringens senaste katalog av brott och palestiniernas svar på dem. Tillbaka är det allestädes närvarande och vida hånade överutnyttjandet av ”sammandrabbning” för att beskriva våldet, som hjälper till att fördunkla en del av de grundläggande detaljer som reportrarna i teorin antas belysa åt läsarna: exempelvis vem som gjorde vad mot vem, och hur det hela började.

Som kritiker av media sedan flera år har påpekat, så skulle du, om du inte hade någon aning om vad som pågick och bara skummade igenom de senaste dagarnas rubriker om ”sammandrabbningar” mellan israeliska trupper och palestinier, aldrig få veta att palestinierna protesterade mot israeliskt markrofferi. Inte heller skulle du få veta att ”sammandrabbningarna” ägde rum på grund av att den israeliska polisen hade beslutat sig för att angripa palestinska troende på en av islams heligaste platser. I ett särskilt flagrant fall skulle du i själva verket ha blivit fullständigt vilseledd i motsatt riktning, som när *New York Post* tillskrev *Hamas* de mord som *Israel* hade begått på palestinier, som i sin tur gjordes om till israeler (*Post* korrigerade senare rubriken).

Även om *Posts* misstag var en unik bottennotering, så underlät rubrikerna konsekvent att ge läsarna sammanhanget till det som pågick, och fördunklade det till och med aktivt. ”Hamas skjuter raketer mot Israel när spänningarna i Jerusalem kokar över”, var en typisk rubrik, från *NBC*. ”Våldet i Jerusalem leder till raketer och flygangrepp”, lät en annan från *Reuters*. Sådana rubriker tar inte bara bort hur människor påverkar händelserna och framställer Israels statliga förtryck mer som en naturkatastrof – vems ”våld”? ”Spänningar” på grund av vad? – utan framställer också de enormt ensidiga angreppen från israeliska trupper och Hamas som jämbördiga och proportionella.

Denna sistnämnda punkt var temat i flera rubriker, för många människor den enda del i dessa artiklar som de faktiskt läser och tar till sig. ”Israel slår till med flygangrepp mot Gaza efter Hamas' raketangrepp” lät en rubrik på *Yahoo! News*. ”Soldater i Gaza och Israel utväxlar raketer och flygangrepp”, lät en annan från *Associated Press*, som använder en ofta använd formulering. ”Israel och Hamas trappar upp hårda strider utan något slut i sikte”, berättade *ABC* för sina läsare. ”Israel trappar upp dödliga flygangrepp mot Gaza när raketer regnar ner, och antalet döda ökar på båda sidor”, lät *CBS*' försök.

Det går inte att ge någon speciell part skulden här – det verkar trots allt bara vara två jämbördiga fiender som utväxlar slag, även om ingen kan säga orsaken till det. Ibland är det inte ens möjligt att lista ut vem som var skyldig till vilka dödsfall eller hur många, som i denna rubrik från *Axios* (”Dussintals döda när Israel och Hamas intensifierar flygbomb-

ningar”), eller denna från *NBC* (”33 dödade i israeliska flygangrepp och Hamas’ raketangrepp när oron sprider sig utanför Jerusalem”).

Hur skulle en bra rubrik se ut? Den skulle kunna vara sämre än detta exempel från *Havana Times*, en webbtidning som skrivs av kubanska medarbetare och redigeras från Nicaragua: ”Israeliska trupper angriper palestinier som protesterar mot fördrivning” – sex ord som på ett riktigt sätt sammanfattar händelserna och sätter in dem i sitt sammanhang, händelser som ledande reportrar har en benägenhet att diffust beskriva som ”sammandrabbningar” och ”spänningar”, låt vara till priset att överge det axelryckande försök till neutralitet som ledande nyhetsreportage fogar sig efter.

Ibland balanseras en bedrövligh rubrik av själva artikeln. Det var fallet med *Financial Times*’ rubrik ”Hamas’ raketer provocerar fram israelisk vedergällning i Gaza”, som när man klickade på den icke desto mindre gjorde en anständig ansträngning att sätta in striderna i sitt sammanhang och utan tvetydigheter förklara orsakerna. Men ofta har bristerna i rubrikerna förts över i den egentliga artikeln.

I sitt reportage nämner till exempel *ABC* de 35 palestinier som Israel dödade under sitt blixtanfall på Gaza förra veckan, men långt efter att ha börjat med Israels påstående att de hade ”dödat minst tre soldater”, och efter att först ha konstaterat den israeliska dödssiffran fem. Vi får inte höra om skälet till den nuvarande konflikten förrän halvvägs in i artikeln, när vi kort får höra att ”kritiker säger [min betoning] att hårdhänta israelisk polisåtgärder i och kring den gamla staden i Jerusalem eldade på nattens oroligheter”, liksom om försöket att vråka palestinier från sina hem i östra Jerusalem.

På *NBC* berättar artikelinledningen – som är tänkt att sammanfatta artikeln för läsaren genom att korta ner den till sina viktigaste punkter – att ”Hamassoldater på Gazaremsan avlossade på måndagen raketer mot Jerusalem under en omfattande upptrappning efter att hundratals palestinier skadats under tidigare sammandrabbningar med israeliska trupper”. Med andra ord: Hamassoldater *avlossade raketer* under något som var en *omfattande upptrappning*, men palestinier *skadades* under *sammandrabbningar* (Hur och av vem? Kanske allihopa snubblade), under en handling som antagligen inte var en omfattande upptrappning, trots att den innebar ett helgerån under polisangrepp som enligt mångas förmenande utgör ett krigsbrott.

Särskilt komisk var artikelinledningen i denna CNN-artikel: ”Spänningarna mellan israeler och palestinier ökade ytterligare på tisdagen, när palestinska soldater i Gaza avfyrade hundratals raketer mot Israel, vilket i sin tur ökade flygangreppen mot kustenklaven.” Utöver den diffusa anspelningen på ”spänningar”, så lägg märke till att raketangreppen både tillskrivs någon (Hamas) och kvantifieras (hundratals), medan artikeln varken gör det ena eller det andra med Israels flygangrepp. Lägg också märke till att Israels flygangrepp nästan framställs som naturfenomen, som ”ökades” – eller med andra ord orsakades – av palestinierna själva.

Vi måste speciellt nämna *New York Times*. Sammanfattningen av en artikel om polisträderna mot det inhägnade området vid Aqsa redigerades flera gånger, och vid ett tillfälle förändrades den från

Polisen gick in på det inhägnade området och avlossade gummikulor. Ilskan ökade redan som svar på den hotande avhysningen av flera palestinier från sina hem i stadens centrum...

till den avsevärt sämre och vilseledande

Gazasoldater avfyrade raketer mot Jerusalem och den israeliska polisen kämpade med palestinska demonstranter i en upptrappning av våldet efter en vecka av ökande spänningar.

En senare separat artikel om de israeliska flygangreppen mot Gaza redigerades betydligt i efterhand, och en del förändringar var positiva, medan andra inte var det. (Den ursprungliga versionen verkar inte ha arkiverats någonstans men har kopierats och lagts ut på annat ställe.)

De två stycken som konstaterar att den ”omedelbart utlösande orsaken” till stridigheterna var polisräden mot Aqsa-området försvann, men det lades till en hänvisning till försöket att vräka palestinska familjer från östra Jerusalem. Mindre eftertänksamt klargör ett stycke att ”de israeliska flygangreppen riktas mot strategiska mål”, till skillnad från Hamas’ som avsiktligt siktar in sig på befolkningscentra, ett ytterst tveksamt påstående. Och medan ett stycke som beskriver de israeliska polisraderna är borta, har tre stycken som beskriver hur ”palestinier härjar omkring” i israeliska städer lagts till.

Detta är bara några få smakprov. Man skulle kunna lägga ner dussintals timmar och tusentals ord för att gå igenom de olika reportage som har gjorts om samma händelser och hitta otaliga fler liknande exempel.

Genom att göra allt för att verka rättvis och neutral, eller åtminstone inte alltför kritisk mot Israel, tvingas ledande nyhetsbolag gång på gång bryta mot några av det journalistiska skrivandet och systemets mest grundläggande regler. Resultatet är att publiken får en förvirrande och till och med vilseledande bild av konflikten mellan Israel och Palestina, som förstärker vad många av dem redan upplever efter att i årtal ha bombarderats med liknande utformade reportage: det är alltför komplicerat för en normal människa att förstå, så varför bry sig?

Men verkligheten är inte alls särskilt komplicerad. Hamas’ raketer och palestiniernas protester, stenkastande eller till och med upplopp är desperata svar på Israels ihållande, systematiska och brutala förtryck och stöld av mark som har pågått i decennier, och särskilt under det senaste decenniet ökat kraftigt. Det är ”de ohördas språk” som Martin Luther King kallade de afroamerikanska upploppen på 1960-talet, som likt sina motsvarigheter under senare år och under decennierna dessemellan är ett liknande vrål av frustration från de som skoningslöst har blivit fördrivna och brutaliserats, till synes utan att ha någon tillflykt.

Det finns sätt att sätta stopp för sådana saker, både raketangrepp och upprorsmakares ödeläggelse av egendom. Men för att göra det måste man först på ett riktigt sätt beskriva de orättvisor som driver dem.

Översättning från engelska, Göran Källqvist

Offensiv

Stoppa kriget: Ingen fred utan kamp mot ockupation, fattigdom och kapitalismen

Intervju med Yasha Marmer, Socialist Struggle Movement (ISA Israel/Palestina)
Offensiv 19/5 2021

– **Polisen och extremhögerens provokationer har lett till en farlig upptrappning som lämnat många dödade och skadade efter sig. Kriget måste stoppas. Fred kan endast uppnås genom kamp mot ockupationen, fattigdomen och kapitalets styre, säger Yasha Marmer, Socialistisk kamp (ISA i Israel och Palestina) i en intervju som gjordes för ISA:s hemsida den 13 maj.**

Protesterna av palestinska ungdomar i ockuperade östra Jerusalem, mot koloniala bosättningar och restriktioner av rörelsefriheten har under flera veckors tid utsatts för polisrepression och högerextremt våld samt utgjort en stor utmaning för Netanyahu's regering, Bidens utrikespolitik och för de regimer i Mellanöstern som har inlett en ”normaliseringsprocess” med den israeliska staten. Situationen har också satt hela det israeliska politiska systemet i gungning.

ISA: Hur skulle du beskriva den rådande situationen?

YM: Detta är ett krig. Antalet dödade i Gaza ökar snabbt. Det redan uppe i 48 dödade, inklusive 14 barn. Hundratals är skadade. Ögonvittnen i Gaza uppger att israeliska krigsflygplan attackerade bostadsbyggnader och det nu rapporterats att ett punkthus har kollapsat i eld och lågor. Allt eftersom den israeliska arméns attacker fortsatte, svarade Hamas igår med att avfyra hundratals raketer in mot södra Israel, vilket dödade två israeliska kvinnor. Detta innebär att vi nu går in i en mer utdragen militär upptrappning. Den israeliska armén har tillkännagivit mobiliseringen av ytterligare 5,000 soldater. Dessa är inte tänkta för en markinvasion nu, utan för olika understödsroller. Detta är ett väldigt oroväckande tecken.

Detta har sitt ursprung i att palestinier försökte göra motstånd mot bosättare som försökte vräka dem från deras hem i Sheikh Jarrah-regionen, men det trappades upp då israeliska trupper försökte hindra palestinerna att samlas under Ramadan. Protesterna har haft många progressiva drag, de började som en folklig rörelse av unga mot repression.

Den israeliska härskande klassen oroade sig för att det skulle kunna omvandlas till en folklig resning vid tidpunkten för en allvarlig regeringskris, covidkrisen (även om Israel uppger sig ha en hög vaccinationsgrad så har de palestinska massorna i stort sett ignorerats) samt allvarlig oro runt om i Mellanöstern då de regimer som har "normaliserat" sina relationer med Israel står inför återverkningar för detta på hemmaplan. Det är notabelt att regeringarna i både Marocko och Sudan, som undertecknade avtal i slutet av förra året, än så länge har förblivit tysta. I fredags ägde en massdemonstration rum i Amman i Jordanien i solidaritet med de palestinska protesterna.

Det blev en kvalitativ förändring av situationen när Hamas började avfyra raketer in mot Israel. Detta togs som förevändning av Netanyahu-regeringen och arméledningen att påbörja den militära attacken mot Gaza och återta initiativet.

ISA: Hur trappades situationen på detta sätt?

YM: Detta är månaden Ramadan. Men polisen ville göra allt för stoppa unga från att samlas utanför Damaskusporten till gamla stan, som vanligen är ett område för nattliga festligheter när muslimer bryter sin dagliga fasta. De unga gjorde motstånd mot polisen med demonstrationer och det blev sammanstötningar ända till dess att beslutet upphävdes. Detta var en seger med en del likheter med det som hände 2017. Men det var inte tillräckligt för att stoppa den utveckling som satts i rörelse.

Polisen gick senare in på Al Aqsa-moskéns område efter Ramadanbönen, fyrade av chockgranater och gummitäckta metallkulor mot hundratals bedjande. Trupperna kastade till och med in chockgranater i kliniken på moskéområdet. Polisen försökte hindra tusentals muslimska bedjande att ta sig till gamla stan i Jerusalem för att delta i de nattliga al-Qadr-bönerna — en av de sista nätterna under Ramadan, då omkring 200 000 bedjande besöker moskéområdet i gamla stan varje år.

Hundratals har skadats i själva östra Jerusalem under de senaste dagarna och nätterna, det ägde rum demonstrationer och ytterligare sammanstötningar, inte bara i själva staden utan också vid olika kontaktpunkter, likaväl som i Ramallah i de ockuperade territorierna. Det har också ägt rum demonstrationer inne i Israel, huvudsakligen genomförda av palestinier med israeliskt medborgarskap. Under dagtid har demonstrationerna blivit större, vilket är positivt, de oroar helt klart den israeliska regimen. Det har också parallellt med detta ägt rum attacker på polisfordon och religiösa byggnader — varav en del är knutna till högerextrema bosättare. Även om detta inte bara var fråga om urskillningslöst nationalistiskt våld mot israeler, så kan det utvecklas till sådant på några få dagar.

Å andra sidan förekommer det försök att organisera studentstrejker bland palestinska studenter med israeliskt medborgarskap. Detta är också ett nytt särdrag i situationen.

Det är viktigt att förstå hur allt detta kom att hända. Det har ägt rum en uppbyggnad av spänningar i östra Jerusalem under Ramadan, med demonstrationer på gatorna och i moskéerna under bönestunderna av palestinier från det ockuperade östra Jerusalem, Västbanken och palestinier med israeliskt medborgarskap.

Detta händer mot bakgrund av att Trump lämnar scenen. Med Biden är det uppenbart att Netanyahu inte kommer att få samma slags uppbackning för alla hans provokativa steg. Därtill kommer att Netanyahu-regeringen efter valet är svagare än vad den har varit på över tio år, medan den Palestinska myndigheten är försvagad uppskjutandet av valet. Detta är viktigt då det finns mycket ilska mot Palestinska myndigheten, som hävdade att detta var nödvändigt eftersom de israeliska myndigheterna inte skulle tillåta val i östra Jerusalem.

En del grupper av unga palestinier replikerar att Palestinska myndigheten inte har gjort något för att organisera, till exempel det slags val som ägde rum i Katalonien, med folkomröstningen och motståndet. De skulle kunna ha, argumenterar de unga, ha placerat ut valurnor inne i skolbyggnader eller, i Jerusalem, i religiösa byggnader tillsammans med kampansträngningar för att skydda valet. Men de palestinska myndigheterna har inte genomfört något av det slaget.

Det finns uppenbarligen ilska, men också ett stärkande av de unga, som ser Palestinska myndigheten som bara ytterligare en kontrollmekanism under ockupationen. Det är i mindre grad så i Jerusalem då de inte tillåts vara närvarande på platsen, men på Västbanken, särskilt i de områden där den israeliska armén omringar städerna, så är det den palestinska polisen som gör nedslag i de städerna. Men uppskjutandet av valet har lämnat Palestinska myndigheten med mycket mindre auktoritet efter sig. Detta är också ett betydelsefullt särdrag, som utvecklar sig parallellt med de andra processerna.

ISA: Vilken är medvetenheten hos de som för närvarande är inblandade?

YM: Detta är bakgrunden till hur rörelsen uppnådde sin första seger, när de restriktioner som infördes för två veckor sedan mot de unga som samlades vid stadporten hävdes. Motståndet förflyttade sig sedan till Sheikh Jarrah-grannskapet, vilket blev den nya platsen för motstånd. Bosättarna där är väldigt välorganiserade, med statens som uppbackning, när de försöker driva ut palestinska familjer från deras hem. Kampen har pågått dör i många år, även om demonstrations fram till nyligen har varit väldigt små – med 20-50 deltagare i varje, varav hälften av dem judiska vänsteraktivister som har deltagit av solidaritet. Men nu, under den senaste veckan eller så, har bilden fullständigt förändrats i och med att de militanta unga i östra Jerusalem har kommit in i bilden, men också unga från andra områden.

Jag har lagt ner en massa möda på att beskriva den rörelse som har utvecklats. Vi har nu uppenbarligen, under de senaste 48 timmarna, blivit konfronterade med en militär upptrappning. Effekterna av Hamas intervention sporrar den israeliska reaktionen och skapar en förevändning för att trappa upp det militära agerandet. Men det kommer inte att omedelbart få slut på demonstrationerna.

Netanyahu vägrar eldupphör – ökar medvetet blodspillan

Uttalande av Socialist Struggle Movement, ISA Israel/Palestina

Offensiv 19/5 2021

Följande är en något redigerad och uppdaterad version av ett uttalande från Socialist Struggle Movements (ISA Israel/Palestina) verkställande utskott som ursprungligen publicerades den 13 maj.

Resterna av ett bostadshus i Gaza efter en bombning den 14 maj. Flera höga bostadshus har raserats av bombningarna (Foto: CC).

De människoskapade grindarna till helvetet öppnades med en ny fas av militär upptrappning i den israelisk-palestinska konflikten, den värsta sedan 2014. Socialist Struggle Movement (ISA Israel/Palestina) står i solidaritet med de miljontals som erfar terrorn av de barbariska bombardemangen och raketbeskjutningarna på båda sidorna av stängslet, och manar till att ansluta till kampen för att stoppa våldet.

Hundratals palestinier har dödats i Gazaremsan, och hela byggnader har lagts i ruiner – som om förödelsen, förtvivlan, fattigdomen och pandemin under belägringen och oavbruten aggression från den israeliska kapitalistiska högerregimen inte var nog.

Netanyahu-regimen, den största bidragande faktorn till att lägga bränsle på elden under Ramadan, har spelat en central roll i att fördjupa de nationella schismerna, som nu också bryter fram på Israels gator med inslag av inbördeskrig.

Upplopp och våldsamma nationalistiska stridigheter mellan civila nådde en topp i Lydda, där en palestinier med israeliskt medborgarskap sköts till döds. Allvarliga sammanstötningar med många skadade, såväl araber som judar, ägde också rum i Acre, Bat-Yam, Haifa, Tiberias, Jaffa och flera andra städer.

Mänskligt skräp i form av kahanistiska nyfascistiska gäng, varav vissa från bosättningarnas mitt, plundrade städer med målet att utföra pogromer mot araber. Polisen, som de senaste veckorna brutalt har förtryckt palestinska protester, gjorde mestadels ingenting.

Men den reaktionära vägen ledd av Netanyahu-regimen med hjälp av de styrande från de kapitalistiska oppositionspartierna i Israel, som påstår sig vara ett ”block för förändring” och ett alternativ, och med hjälp av israeliska nationalistiska media, står också inför början på ett rejält motstånd mot dem.

Det är en viktig trend av pågående och ökad kamp från den palestinska ungdomen i solidaritet mot ”judeseringen” (krypande etnisk utrensning) i Shiekh Jarrah och Östra Jerusalem mot utplaceringen av beväpnade styrkor inne i Al-Aqsa-området och mot ockupationen, till och med under stort polisförtryck.

Parallellt utvecklas en imponerande uppvisning av solidaritet mellan judar och araber på arbetsplatser och campus, bland sjukvårdspersonal, busschaufförer och universitetslärare. Som ett svar på nationalistiska upplopp i Tiberias har förare i bussbolaget ”Superbus”, som är organiserade inom facket ”makten till arbetarna”, parkerat sina bussar och judiska förare använder sina privatbilar för att tryggt eskortera arabiska förare till sina hem.

I Bezalel-högskolan i Jerusalem besvarades en protest från palestinska studenter med solidaritetsuttalanden från lärarna. Socialarbetarfacket har publicerat ett uttalande där det tydliggörs att ”[Facket] representerar alla arbetare i Israel, från alla nationaliteter och religioner, med en blandning av synen på världen. Facket strävar, agerar och uppmanar till fred och ett stopp på våldet.”

Den provisoriska kapitalistiska högerregeringen bestående av Netanyahu och Gantz har medvetet vägrat ett eldupphör och utlyst ”expansionen av operationen” i Gazaremsan – en medveten ökning av blodspillan. Detta visar återigen på likgiltigheten till mänskligt liv från regimen, som också är ansvariga för tusentals dödsfall under pandemin och katastrofen vid Mt. Meron som inte ens ledde till att någon minister avgick.

Den politiska krisen och svagheten hos Netanyahu, som kämpar för sin politiska överlevnad, skärper och intensifierar upptrappningsdynamiken i den nationella konflikten. MK Ben-Givri, den kahanistiska pogromisten, har öppet manat till militära ingripanden för att se till att Netanyahu kan bilda en ny regering. Även om han hävdar att Netanyahu pressade honom till att ta sig ut från Sheikh Jarrah är verkligheten att Netanyahu själv stärkte den högerextrema smutsen i förra valet.

Den mest avgörande faktorn som kan mana till eldupphör är utvecklingen av protester på marken – från palestinier, israeler samt internationella protester.

Medan Netanyahu framställer sig som ”Abu-Yair” för att appellera till arabiska väljare har han smitt en allians med extremhögern, inklusive den nyfascistiska kahanistiska faktionen och som ett resultat av det försett dem med en medvind för att egga och förespråka våldsamma upplopp på gatorna för att fördjupa den nationella schismen.

Netanyahus läger har vissa intressen av att fortsätta upptrappningen, som pressar koalitionsförhandlingarna bland ”blocket för förändring”-partierna som vill ersätta honom med en alternativ högerkapitalistisk koalition ledd av Naftali Bennet. Men det blodiga sönderfallet är inte bara ett resultat av Netanyahu och hans försök att hålla sig kvar vid makten.

Rötterna till den eskalerande krisen ligger i en systematisk och orkestrerad politik. Netanyahu och den provisoriska regeringens militärmanövrar var inte menade att skydda den israeliska befolkningen. Alla motsatta påståenden är antingen naiva eller helt falska. Militärmanövrarnas syfte är att skydda ett kapitalistiskt status quo av ockupation, belägring, nationell diskriminering, ”söndra och härska”, och fattigdom.

Krig är fortsättningen på politiken med andra medel, som grundaren till den moderna militärteorin Carl von Clausewitz förklarade.

Socialist Struggle Movement har varnat för att den falska fredspropagandan som omgärdat normaliseringsöverenskommelsen, som Netanyahu, Trump och araboligarkerna har förespråkat, är en manöver. Överenskommelsen reducerar inte potentialen för ytterligare blodspillan, utan är snarare till för att tjäna geopolitiska konflikt- och affärsintressen, att dölja och normalisera den farliga verkligheten som ockupationen och förtrycket av miljontals palestinier innebär.

Tyvärr har skalan på raketbombardemanget mot populationscenter i Israel av beväpnade islamistiska organisationer i ett försök att kringgå ”järnkupol”-försvarssystemet tjänat som en stark påminnelse om meningslösheten i lögnen om ”återuppbyggnings avskräckningsmedel”, och politiken om att ”hantera konflikten” genom militära medel och antiraketförsvarssystem på grundval av ockupationen och extrema ojämlikheter.

Kriminaliseringen av palestinska bostadsbyggen, demoleringen av palestinska hem – där nya rekord slogs under pandemin – och borttvingandet av palestinska familjer i Östra Jerusalem, tillsammans med kraftig polisbevakning, nationalistiska provokationer, att man driver på ett religiöst krig kring Al-Aqsa-moskén, rasismen, den påtvingade fattigdomen, trångmålen, att man trampar palestinernas alla nationella rättigheter och rätten för arbetare och fattiga generellt, till ockupationen, bosättningsarna, belägringen av två miljoner i den mest tätbefolkade regionen i hela världen – allt detta har exploderat i den nuvarande upptrappningen.

Det är i denna kontext som protester, upplopp och stridigheter har ägt rum. När Hamas och den islamistiska jighaden beslöt sig för att ta initiativ och ingripa med full kraft från höger i händelserna, där de urskillningslöst sköt raketer mot civila, har den israeliska högerregimen tagit vara på tillfället och försökt återfå kontrollen över utvecklingen genom att visa sin militära styrka.

Som nämnts föregicks den militära upptrappningen av protester ledda av palestinska ungdomar, först i Östra Jerusalem och sedan på andra platser. Dessa tvingade den israeliska polisen att ta ner de provokativa stängslen och grindarna runt Damaskus gatuport i Gamla staden Jerusalem, och ledde till en ändring i den planerade rutten för extremhögerens ”flaggmarsch” som var tänkt att passera området samt pressade Högsta domstolen att skjuta upp en laddad handläggning om tvångsförflyttningen av palestinska familjer från Sheikh Jarrah.

I tidigare domar har det israeliska rättssystemet skandalöst nog validerat kravet från bosättningsorganisationer om att vräka familjerna baserat på cyniska påståenden om privat ägande som sträcker sig bak till 1800-talet.

I eran efter Trump och givet den pågående regeringskrisen i Israel överkommer en ny generation palestinier hinder och visar en ökad djärvhet i konfrontationerna med det israeliska etablissemang. Detta är begynnelsen av en frihetsrevolt från nationellt förtryck, expropriering, fattigdom och trångmål. Det bär med sig ett generellt ideologiskt uttryck för palestinsk nationalism, men utvecklas utan en tydlig politisk ledning eller centrala organisationer.

Hur länge kommer upptrappningen att pågå? Netanyahu-regimen är under press internationellt, regionalt och lokalt från båda sidor om stängslet att avbryta upptrappningen. Men beslutet att ödelägga flervåningshus, vilket är statsterrorism, och den demonstrativa vägran till eldupphör, kan förlänga krisen från några dagar till flera veckor.

Den mest avgörande faktorn som kan mana till eldupphör är utvecklingen av protester på marken – från palestinier, israeler samt internationella protester.

Redan i början av maj organiserades en solidaritetsprotest med de boende i Sheikh Harrah i Amman, Jordanien, och nu hålls protester och vakor i hela världen. Rädslan hos de globala

kapitalistiska makterna och regimerna i regionen för en pågående händelse som kan skapa destabiliserande chockvågor, och som skapar massillska och -oroligheter, har redan inneburit fördömelser och är i sig själva hävstänger som skapar press.

Dessa omständigheter sätter fokus på vikten av att bygga kampen på marken, att sätta press och visa en väg ut ur krisen. Det faktum att ledaren för "blocket för förändring" har ställt sig på Netanyahus sida mot demonstranterna som kräver ett slut på kriget måste tjäna som en enorm varningsskylt mot en alternativ högerkapitalistisk regering ledd av Bennet som marknadsförs av skikt inom anti-Netanyahuläget, däribland Meretz, Labour och organisationer som kopplas till Balfourprotester.

Att opportunistiskt anmäla sig som frivillig till att agera som brickor för att sätta upp en ny högerregering sår farliga illusioner och bereder vägen för mer, ännu värre kriser.

Vad är alternativet? Att bekämpa, inte stödja, en högerregering ledd av Netanyahu, Bennet eller någon annan, och att kämpa för ett alternativ till nationalistisk kapitalistisk politik – kring ett program för verklig förändring, ett socialistiskt program.

Vi behöver alla arbeta för att vidga exemplen på solidaritet mellan judar och araber på arbetsplatser, inom facken och på skolor, tillsammans med ett entydigt fördömande av kriget och den kapitalistiska regeringens politik.

Bland palestinier i de ockuperade territorierna och på platser där demonstrationer redan organiseras regelbundet, på båda sidor om stängslet, kan detta vara ett tillfälle att föra fram att inrätta aktionskommittéer som kan sträva efter att leda demokratisk organisering för självförsvar och utvidgning av kampen. Detta är svaret mot upptrappningen.

Detta är i riktning mot att bygga en kamp mot en farlig regim, korrupta eliter, och ett helt system som ännu en gång leder miljoner till en allvarlig och blodig kris.

SOCIALIST STRUGGLE MOVEMENT (ISA ISRAEL/PALESTINA) SÄGER:

- **Stoppa kriget! Mobilisera protester för eldupphör. Det finns ingen fred utan kamp mot ockupationen, fattigdomen, ojämlikheten, och korrupta eliter – för sjukvård, uppehälle och välfärd för alla. Stoppa polisens och militärens förtryck mot protesterna.**
- **Vägra att vara fiender. Förespråka solidaritet på arbetsplatser och campus mot nationalistisk "söndra och härska", mot extremhögern och mot upptrappning. Ja till protesthandlingar från arbetare och studentfack.**
- **Stärk demonstrationerna mot kriget, regeringen och ockupationen. Nej till attacker mot civila. Förespråka upprättandet av aktionskommittéer att leda en demokratisk organisering för självförsvar och utvidgning av kampen. Stoppa de religiösa bosättningarna i de palestinska kärnområdena.**
- **Solidaritet med Sheikh Jarrah-boende i deras kamp mot de barbariska försöken från religiösa bosättare och högerregimen att ta över deras hem och försöken till att tvinga bort de palestinier i Östra Jerusalem som lever under israeliska regimens ockupation.**
- **Ett stopp på utplaceringen av beväpnade styrkor inne i Al-Aqsa-området – stoppa de nationalistiska provokationerna, krossandet av rätten till tillbedjande, och förespråkandet av religiösa krig. Stoppa kriminaliseringen av palestinska byggen och husdemoleringar i Östra Jerusalem. Ner med ockupationen och bosättningarna.**
- **Bara fred och jämlikhet kan ge personligt skydd till alla invånare. Ner med belägringen och de kollektiva bestraffningarna mot de två miljoner som lever i Gaza. Solidaritet med invånare från båda nationella samfund som möts av urskillningslös raketbeskjutning av högerextrema element.**
- **Avsluta ockupationen, ner med det nationella förtrycket och vägran till palestiniers rätt till självbestämmande. Ja till ett oberoende, socialistiskt Palestina med huvudstad i Östra Jerusalem. Ja till en socialistisk förändring i Israel och regionen.**

Proletären

”Vi hör bombningar varje sekund”

Marcus Jönsson

Proletären 16/5 2021

– Det mest rättfärdiga ett folk under ockupation kan göra är att göra motstånd, säger Saad Ziadah i det belägrade Gaza till Proletären. Över en knastrig telefonlinje hörs Israels terrorbombningar i bakgrunden.

– Ingen här i Gaza är säker, det är farligt överallt, säger Saad Ziadah som är aktivist för palestinska bönders och fiskares rättigheter.

Hela veckan har Israel urskillningslöst bombat civilbefolkningen i världens största utomhusfängelse Gaza, efter att först ha stormat al-Aqmoskén i Jerusalem och brutalt slagit ner på palestinska protester mot den etniska rensningen av det ockuperade östra Jerusalem.

Proletären ringer upp Saad Ziadah i stadsdelen Tel el-Hawa i Gaza City. Han är aktivist för palestinska bönders och fiskares rättigheter. Det senaste dygnet har han fått två timmars sömn.

– **Vi hör missiler och** explosioner hela tiden. Häromkring är det farligt för det finns många regeringsbyggnader här som kan vara måltavlor. Men ingen i Gaza är säker, det är farligt överallt.

– Precis nu tittar mina barn mot himlen för att de hörde ljuden från missiler. De senaste fem, sex dagarna är det nästan oavbrutet, alla tider på dygnet. Intensiva perioder hör man bombningar varje sekund.

Hur är det att leva i Gaza när Israel bombar så intensivt?

– Den mesta tiden är vi hemma och försöker räkna ut var det är minst farligt att vara, om det är störst risk att det kommer en raket norr-, söder- eller österifrån. Det är svårt att förklara för vår yngsta son, som är fem år och gråter på grund av ljudet av bomberna, varför vi måste sitta just där. Och samtidigt vet vi inte alls om det är verkligen är säkrare.

– Det jobbigaste är att min familj och släkt är utspridda över hela Gaza, och varje gång det kommer nyheter om dödliga attacker blir man jätteorolig. Vi ringer varandra hela tiden och är ständigt oroliga för varandra.

Saad Ziadah vet bara alltför väl att det finns skäl att vara orolig. I Israels senaste massiva bombkampanj i Gaza, 2014, förlorade han sin mamma och tre bröder. Men han håller inte med om vad det kallas, Gazakriget.

– Det är inte ett krig, vi har inte en armé. Det är den israeliska ockupationsmakten som har en armé, som dödar en civilbefolkning.

Plötsligt tystnar Saad Ziadah och det hörs explosioner i bakgrunden.

– Hör du? Så låter den ”demokratiska staten” Israel. Bomber, död och gråtande barn. När jag vaknade imorse efter att ha sovit två timmar såg jag barnen sitta med telefonen. De tittade på ett videoklipp från en av gårdagens massakrer, där Israel bombade en familj i flyktinglägret al-Shati och dödade tio personer. En mamma och hennes barn. Vad ska jag säga till mina barn om det?

Den svenska utrikesministern säger att Israel har en ”självklar rätt att försvara sig” mot Hamas raketer.

– Den som säger så måste först förhålla sig till den som attackerar, som kränker rättigheter. Det vill säga den israeliska ockupationsmakten. Det mest rättfärdiga ett folk under ockupation kan göra är att göra motstånd.

– USA och andra västländer som stöder den israeliska ockupationen ger alltid Israel rätt att döda och terrorisera palestinier. Men vi måste prata om vad detta är, en ockupation. Israel ockuperar ett land och förtrycker ett folk. Internationell lag ger oss all rätt att göra motstånd, och att kämpa mot ockupationen med alla tillgängliga medel.

Hon säger också att ”Hamas våld måste fördömas”. Hur är synen hos invånarna i Gaza på de raketer som Hamas skickar mot Israel?

– Det handlar inte bara om Gaza och om Hamas, alla palestinier har rätt att försvara sitt folk. Och det är det de gör, de försvarar oss. Om det inte fanns någon ockupation och ständiga attacker från Israel hade det aldrig skjutits några raketer mot Israel, då hade det inte behövts något motstånd.

– Men som det är förenas hela det palestinska folket bakom motståndet som står upp för och försvarar civilbefolkningen, för att stoppa massdödandet av palestinier och stölden av vårt land.

Det är knappast Israel som försvarar sig utan tvärtom, säger Saad Ziadah.

– Det är Israel som agerar. Vi palestinier reagerar och försvarar oss när de stjälar vårt land och våra resurser, och de till och med förbjuder palestinier från att be i våra heliga platser som al-Aqsamoskén i Jerusalem. De konfiskerar husen i Sheikh Jarrah i östra Jerusalem och säger att vi bara ska hålla oss lugna. Men vi praktiserar vår rätt att kräva att få leva i fred i vårt hemland.

– Och att leva i fred innebär rätt till självbestämmande, till att bygga en stat, till våra naturresurser, rätt att resa och så vidare. Men Israel låter oss inte ens leva i fred i resterna de lämnade till oss i Osloavtalet, som jag inte håller med om, och som ger dem 78 procent av vårt land.

De senaste sex dagarna har minst 150 palestinier dödats i Gaza, varav 40 barn. Därutöver har minst 14 palestinier dödats på Västbanken. Tio israeler har dödats av raketbeskjutning från Gaza under samma tid.

Israel har jämnat stora flerfamiljshus med marken och igår bombades och kollapsade ett elvavåningshus som innehöll redaktionerna för flera internationella medier, däribland al-Jazira och AP. Ett handfast sätt att tysta medierapportering från Gaza.

För ovanlighetens skull protesterar också palestinier som är medborgare i Israel, och i flera städer inne i Israel har det varit sammandrabbningar mellan palestinier och israeler. Saad Ziadah är noga med att påpeka att det inte handlar om religiösa motsättningar.

– De vill sparka ut palestinier från våra heliga platser, ta vårt land och ge det till israeliska bosättare. Vi har inget problem med judar, vi har ett problem med sionister.

– Palestinierna som bor där känner sig inte som medborgare i den staten. De har inte samma rättigheter och vet att israelerna inte ens ser dem som andra klassens, utan som tredje eller fjärde klassens medborgare.

Hur kan man i andra länder, som här i Sverige, protestera mot Israels terror och stödja kampen för ett fritt Palestina?

– Genom att stå upp för palestiniernas grundläggande rättigheter. Bojkott är också ett av de starkaste vapnen. Ett effektivt sätt att straffa Israel för sina handlingar mot det palestinska folket och att kräva ett stopp för stödet till ockupationen.

– Från Palestina vill jag tacka alla aktivister inom bojkottrörelsen BDS. De bygger faktiskt början till slutet för ockupationen, genom att sätta press på regeringar och företag som stödjer den. Apartheid i Sydafrika föll, den israeliska apartheidstaten kommer också att falla.

Trots den till synes nattsvarta situationen för palestinierna, och den akuta faran för honom själv och alla de två miljoner palestinier som är instängda i Gaza, avslutar Saad Ziadah med ett hoppfullt perspektiv.

– En dag kommer du ringa mig och vi ska prata om hur ockupationen är över och att vi äntligen har ett normalt liv. Men hittills har jag levt hela mitt liv under israelisk ockupation.

Bojkotta terrorstaten Israel

Ledare

Proletären 19/5 2021

Omvärlden måste tvinga Israel att uppfylla sina internationella åtaganden och garantera palestiniernas rättigheter.

Proportionerna i Israels angrepp på palestinierna är ofattbara. Hittills har fem gånger så många palestinska barn dödats som det totala antalet döda israeler, civila som militära.

Proportionerna på reaktionerna från styrande politiker runt om i världen är också ofattbara. Det är inte två jämbördiga parter, utan en är förtryckt, ockuperad och nedtryckt i fattigdom och den andra förtrycker, ockuperar och förnedrar. Staten Israel är det land i världshistorien som brutit mot flest FN-resolutioner, staten Israel är det land som skapat den mest långtgående och omfattande flyktingkatastrofen sedan andra världskriget.

Det hävdas ofta från högerhåll att Israel är regionens enda demokrati. Inget kan vara mer felaktigt. I en demokrati bryter man inte mot internationell rätt, i en demokrati trotsar man inte världssamfundet och vägrar följa FN-resolutioner, i en demokrati behandlar man inte sina medborgare olika utifrån etnicitet, i en demokrati tar man inte andras hem med våld, i en demokrati bombar man inte civilbefolkningar, sjukhus och mediehus.

Palestinakonflikten är gammal och ter sig allt mer svårlöst eftersom Israel så hårdnackat ständigt förvärrar den. Den senaste propagandastrategin går ut på att sätta likhetstecken

mellan antisionism och antisemitism, där den som försvarar palestiniernas självklara rätt till sitt eget land anklagas för att vara emot judar.

Den som ifrågasätter den olagliga ockupationen, det rasistiska apartheidssystemet och de kriminella bosättningarna anklagas för rasism. Det är löjeväckande påståenden som syftar till att blanda bort korten och rättfärdiga den statsterrorism som staten Israel utövar och har utövat ända sedan bildandet 1948.

Sionisterna kommer inte ändra sin ståndpunkt, de kommer inte ge sig förrän de tagit hela det gamla bibliska området. Det som kan stoppa utvecklingen är förutom palestiniernas befrielsekamp omvärldens agerande och tryck på Israel.

Långt ifrån alla israeler stödjer den sionistiska ockupations- och bosättarpolitiken. Det finns många judar som vill leva i fred och på lika villkor med palestinierna. Dessa förtjänar att få stöd.

Omvärlden måste sluta tala om Palestinakonfliktens parter som två jämbördiga. Omvärlden måste tvinga Israel att uppfylla sina internationella åtaganden och garantera palestiniernas rättigheter. FN:s resolutioner 194 och 242, som stadgar att alla palestinska flyktingar har rätt att återvända hem och att all ockuperad mark ska återlämnas, måste uppfyllas.

Tills så har skett måste omvärlden sätta press på de israeliska ledarna genom sanktioner och en fullständig bojkott av Israel, ekonomisk, politisk, idrottslig och kulturell.

Revolution

Bombningen av Gaza: Israel vrider om kniven – förbered masskamp!

Franz Rieger

Revolution 14/5 2021

Den israeliska bombningen av Gaza har redan dödat minst 122 palestinier – varav 31 barn – och skadat hundratals, medan åtta israeler har dödats av raketer avfyra från Gazaremsan. De internationella medierna har än en gång framställt bombningarna som legitim vedergällning mot Hamas beslut att avfyra raketer in i Israel. Som vanligt har de emellertid gett en helt ensidig bild av de verkliga orsakerna till denna upptrappning av krisen i Israel och Palestina.

Om vi ska tro Jared Kushner – senior rådgivare om Mellanöstern och brorson till USA:s förre president Donald Trump – händer det ingenting i Israel och Palestina. På ett typiskt arrogant vis skrev Kushner förra månaden i *Wall Street Journal* att ”Vi ser de sista spåren av det som har varit känt som den arab-israeliska konflikten”.

Det vi ser är ännu en upptrappning av våldet mot den palestinska befolkningen från den israeliska staten. Detta är det giftiga resultatet av USA-imperialismens försök att tvinga igenom en imperialistisk ”fred” på grundval av att förneka den palestinska majoriteten deras rättigheter. Detta var den politik som Trump hela tiden förde: med USA:s erkännande av Jerusalem som Israels odelade huvudstad, Netanyahus ändring av konstitutionen som utropade Israel som en judisk stat, Israels territoriella anspråk på Golanhöjderna och som kulminerade med undertecknandet av det så kallade ”Abrahamavtalet”.

Budskapet som fördes fram i avtalet var i själva verket riktat mot den palestinska ungdomen och massorna i Gaza, Västbanken, Israel och de många miljoner som finns i den palestinska diasporan: ”Ni är ensamma. Era rättigheter kommer aldrig att erkännas, och ni har bara en möjlighet kvar: att underordna er.”

Netanyahu drog fördel av den carte blanche som han fått av USA-imperialismen genom att utöka den israeliska statens oförsonliga markstöder. Han stöttade det juridiska erkännandet av krav som förts fram av den rasistiska och högernationalistiska judiska bosättarrörelsen i tätbefolkade palestinska områden på Västbanken och i östra Jerusalem.

Man har tillämpat dubbla måttstockar genom att systematiskt diskriminera den palestinska befolkningen som lever i Israel, för att inte nämna de som bor i den palestinska myndighetens territorium eller i östra Jerusalem. Här är den israeliska staten en ockuperande makt med hård kontroll över vägar, vatten, telekommunikation, energi och alla typer av förnödenheter: vilket nu innefattar de livsnödvändiga coronavaccinen.

Det kafkaliknande myllret av lagar och regleringar som utformats för att förneka den palestinska befolkningen några verkliga rättigheter, och det våldsamma undertryckandet av alla försök att göra motstånd mot övergreppen på grundläggande mänskliga rättigheter har gjort att en allt större del av den palestinska befolkningen står med ryggen mot väggen.

Under de senaste månaderna har vi sett en växande våg av kamp mot fördrivningar, demoleringar av hus, stöld av mark och dagliga anti-palestinska provokationer från nybyggare och den sionistiska extremhögern.

Den stridbarhet som ungdomen i Gaza uppvisat det senaste året, där tusentals stått upp emot de israeliska krypskyttarnas kulor flera veckor i taget, bör tjäna som en varning: repression kommer inte att uppnå någonting annat än ett mer beslutsamt motstånd.

Netanyahu har använt situationen för att stärka sin egen regim. Trots att Trump är borta ur bilden har den nya administrationen förblivit tyst. De kommer inte att försvara det palestinska folket eftersom det innebär att de riskerar relationerna med imperialismens närmsta allierade i regionen. Foto: USA:s ambassad i Tel Aviv (Public Domain)

Upptrappning

Återigen tog Netanyahu vara på tillfället att trappa upp konflikten för att övervinna de inre splittringar som hotar hans grepp om makten. Det återstår att se om detta spel kommer att leda till de önskade resultaten eller om det – vilket är mer sannolikt – kommer att leda till en än djupare politisk och institutionell kris som kommer att explodera vid en given tidpunkt i den israeliska statens hjärta.

Den fullständiga tystnaden från Joe Biden säger allt om USA-imperialismens inställning. Varje försök från den nuvarande administrationen att distansera sig från Trumps politik skulle riskera deras relation med Israel och de reaktionära Gulfmonarkierna, vilka redan är bekymrade över det nuvarande försöket att återuppliva USA:s förhandlingar med Iran.

Som vanligt är sanningen krigets första offer. Störtfloden av propaganda som klandrar Hamas för den nuvarande upptrappningen kommer tillfälligt att leda till att Israels politiska etablissemang sluter upp bakom Netanyahu, men den kommer inte att kunna dölja den verkliga bilden särskilt länge.

I flera veckor har aggressionen mot palestiniernas rättigheter trappats upp i en rad högprofilerade fall. I ett försök att rensa östra Jerusalem på dess palestinska befolkning och ersätta dem med judiska nybyggare har den israeliska armén och polisen sett till att ett dussin palestinska familjers hem blivit stulna av judiska nybyggare i området Sheikh Jarrah.

Medan palestinska invånare nekades inträde till området kunde beväpnade nybyggare komma och gå som de ville. De palestinska protesterna, som till en början var fredliga, möttes med brutal kraft av den israeliska staten. Obeväpnade demonstranter och åskådare, även barn, arresterades. Tårgas och gummiklädda stålkulor användes mot demonstranter. Medan palestinierna möttes av brutal repression hade de nybyggare som sköt tårgas mot dem ingenting att frukta från polisen.

Den israeliska polisens beslut att förbjuda palestinier från att samlas framför Damaskusporten i östra Jerusalem – en vanlig samlingsplats för stadens palestinska befolkning, särskilt under Ramadan – var ytterligare en provokation. Ingen förklaring gavs. Palestinierna såg det för vad det var: ännu ett försök att ta ifrån dem en central plats i staden. Ytterligare protester, som till en början var fredliga, möttes återigen med opåkallat våld från den israeliska staten.

Sten på börda

Sten lades på börda när en mobb av israeliska fascister och rasister organiserad av den rasistiska organisationen Lahava marscherade genom den gamla staden och östra Jerusalem i förra veckan. Mobben viftade med israeliska flaggor och ropade slagord som ”Död åt araber!” Vissa pratade högt om att misshandla araber och, om det inte var möjligt, att misshandla israeliska vänsteraktivister, samtidigt som de frågade åskådare om de tillhörde vänstern. Innan protesterna hade högeraktivister pratat om att ”bränna araber i dag” medan de på sociala medier uppmanade folk att använda vapen, [som Ha'aretz rapporterat](#).

Itamar Ben-Gvir, ledare för det fascistiska partiet Otzma Yehudit (”judisk makt”), flyttade som en öppen provokation sitt kontor till det palestinska området Sheikh Jarrah.

Partiet är en efterföljare till det fascistiska Kachpartiet som förbjöds på 1990-talet på grund av terroristattentat mot araber. Ben-Gvir har många gånger gjort det helt klart att han är motståndare till medborgerliga rättigheter för palestinier liksom att ge dem rösträtt eller rätt att sitta i det israeliska parlamentet. Jerusalems vice borgmästare [Arieh King spelades in när han sa till en palestinsk aktivist](#) att det är synd att en kula träffade honom i benet i stället för i huvudet.

Den israeliska polisens och arméns handlingar var en medveten upptrappning av Israels aggression. De israeliska myndigheterna trappade upp situationen ytterligare genom att storma Tempelberget (Haram al-Sharif) och al-Aqsamoskén, belägen på den tredje mest heliga platsen i islam. Tårgasgranater sköts in i moskén och obeväpnade palestinska muslimer som kommit dit för att be attackerades av de israeliska styrkorna. Att kasta sten var det enda svar de kunde ge till de tungt beväpnade och väl skyddade israeliska soldaterna.

Den israeliska staten visste exakt vad den gjorde när den skickade soldater till Tempelberget (Haram al-Sharif). Detta var en medveten provokation. Foto: Godot13

Tempelberget har alltid varit samlingspunkt för konflikten mellan Israel och Palestina i Jerusalem, och de israeliska myndigheterna visste exakt vad de gjorde när de lät sina soldater storma al-Aqsamoskén under Ramadan utan någon som helst anledning. De var fullt medvetna om att Hamas skulle svara, i synnerhet givet de tydliga religiösa implikationer som dessa handlingar hade.

Hamas utfärdade ett ultimatum till Israel om att de israeliska styrkorna måste lämna Tempelberget (Haram al-Sharif) senast måndag den 10 maj klockan 18:00. När denna deadline nåddes sköt de raketer in i södra Israel och Jerusalem. Den israeliska armén svarade med att flygbomba Gaza.

Före stormningen av al-Aqsamoskén och Hamas svar höll det på att bli alltmer uppenbart för folk, även i Israel, att fördrivningen av palestinierna från deras hem och det massiva polisvåld som användes mot deras protester var en medveten provokation.

Gaza – ett levande helvete

Dödssiffran säger allt som behöver sägas om de fullständigt ojämbördiga militära styrkeförhållanden som råder. När detta skrivs har åtta israeliska civila dött till följd av Hamas raketer. Samtidigt har 122 palestinier, varav 31 barn, dödats av israeliska flygbombningar mot Gaza. Bland de israeler som dött hörde två till de israeliska palestinierna i Lod som kommunen inte hade byggt några bunkrar åt.

Den israeliska armén påstår att de bara skulle attackera terrorister och Hamas. Men till och med om vi skulle lita på vad de säger är sanningen att detta i praktiken är helt omöjligt. Gaza är ett mycket tätbefolkat område med 2 miljoner människor som bor på en landremsa på 360 kvadratkilometer. Civila har ingenstans att fly. Medan israeliska medborgare kan fly in i bunkrar, och moderna bostadshus i Israel har byggts för att kunna motstå raketattacker, har

palestinier i Gaza inget sådant skydd. Israels ekonomiska blockad mot Gazaremsan innefattar nämligen ett förbud mot import av byggmaterial. Medan majoriteten av de raketer som skjuts mot Israel stoppas av luftvärnsrobotsystemet Iron Dome, har de boende på Gaza inget sådant försvar.

Allt detta kommer utöver det oerhörda lidande som råder under ”vanliga” tider: blockaden och den höga befolkningstätheten gör det omöjligt att utveckla en ekonomi i Gaza. En arbetslöshet på 50 procent är resultatet. På grund av den ekonomiska blockaden råder det brist på det mest nödvändiga som sjukvård och tillräckligt med mat.

Stenar mot gevär

USA:s och EU:s politiker svarade på upptrappningen med att fördöma ”våldet på båda sidor”. Detta är ett fullständigt hyckleri. Konflikten är inte på något sätt jämbördig utan helt osymmetrisk. På den ena sidan har vi Israel, den starkaste militärmakten i Mellanöstern och ett utvecklat kapitalistiskt land. På den andra sidan har vi ett förtryckt folk under ockupation, utan stat eller militär, vars hem tas ifrån dem eller bombas sönder.

Även om Hamas raketattacker definitivt är traumatiska för Israels civilbefolkning är majoriteten av deras raketer primitiva, hemmabyggda och glorifierade fyrverkeripjäser med kort räckvidd och liten sprängkraft. Hamas använder dem huvudsakligen i propagandistiskt syfte. Enligt den israeliska armén stoppas 90 procent av dessa raketer av luftvärnsrobot-systemet Iron Dome.

Hamas raketer är inte utformade för att skada Israel eller bekämpa ockupationen. Precis som Netanyahu försöker Hamas återställa sin söndertrasade och sedan länge utslitna legitimitet, genom att framställa sig som en riddare i den palestinska befrielsekampen. I själva verket är Hamas auktoritet – liksom auktoriteten hos det korrupta palestinska ledarskapet Abbas och Fatah – alltmer underminerat av den spontana mobiliseringen från den palestinska ungdomen: den verkliga källan till massivt motstånd och masskamp både på den palestinska myndighetens områden och i Israel.

Kämpa mot ockupationen med massprotester och strejker!

Just nu uppmanar många – även palestinier – ”det internationella samfundet” att agera. De hoppas att FN, NGO:er för mänskliga rättigheter, USA eller EU ska intervensera för att stoppa Israel. Men detta hopp är en illusion.

Israel är västimperialismens mest tillförlitliga partner i Mellanöstern. USA och EU har redan visat att de inte kommer att offra denna viktiga allierade genom att stödja några åtgärder för Palestinas befrielse. FN är inget annat än en kompromiss mellan olika imperialistiska makter som inte kan göra mer än att utfärda impotenta varningar och beskedliga uppmaningar till båda sidor. Palestinierna kan inte förvänta sig någonting från dem annat än på sin höjd några tomma ord och krokodiltårar.

Varken samarbete med den palestinska myndigheten eller Hamas raketer kan hjälpa den palestinska befrielsens sak framåt ens en millimeter. Hamas raketer hjälper tvärtom Israels premiärminister Netanyahu att piska upp stöd för den sionistiska staten inom den israeliska befolkningen, och stärker tillfälligt hans nuvarande krisregering.

De avleder uppmärksamheten bort från stölden av palestinsk mark och palestinska hem i Sheikh Jarrah, och det polisvåld som är kopplat till det. De används av Israel för att framställa sig själva som ett offer internationellt.

De tjänar dessutom till att avleda uppmärksamheten från de enda effektiva kampmetoderna: masskampens metoder som används av den palestinska ungdomen i östra Jerusalem. Det enda sättet att bekämpa och slutligen störta ockupationen är att mobilisera de palestinska massorna.

Det var palestinska massprotester som tvingade den israeliska polisen att dra sig tillbaka från Damaskusporten och gjorde att palestinier återigen kunde samlas där. Det var palestinska massprotester i Sheikh Jarrah som tvingade de israeliska myndigheterna att skjuta upp fördrivandet av palestinier från deras hem.

Massprotester och strejker måste organiseras i de palestinska områdena och byar i Israel självt. Den palestinska myndigheten har alltid försökt förhindra sådana massmobiliseringar, just eftersom de underminerar det så kallade palestinska "ledarskapets" auktoritet. De måste därför hitta sitt huvudsakliga stöd i strukturer som byggs upp på gräsrotsnivå och på plats.

Den israeliska ungdomen och arbetarklassen måste förstå att ockupationen och förtrycket av palestinerna inte ligger i deras intresse. Ockupationen är ett verktyg som används av Israels härskande klass för att splittra arbetarklassen i regionen och spela ut olika grupper mot varandra. Sionismen och skrämselfpropagandan om palestinerna används av de israeliska kapitalisterna för att försöka dölja klassmotsättningarna mellan judiska arbetare och kapitalister, och framställa det som att de har gemensamma intressen, vilket är helt felaktigt.

Friedrich Engels skrev en gång att "ett folk som förtrycker ett annat folk kan inte befria sig själva. Den makt som behövs för att förtrycka andra vänder sig alltid mot en själv ..."

Vi såg i juli 2020 hur israeliska judiska och palestinska ungdomar och arbetare tog till gatorna för att protestera mot Netanyahus korruption, mot arbetslösheten och höjda priser till följd av den ekonomiska krisen. Som svar på detta satte Netanyahus regering in samma gränspolis och samma specialenheter som nu attackerar palestinerna i Sheikh Jarrah och al-Aqsa brutalt.

Å ena sidan förstår ett växande antal palestinska ungdomar att den enda vägen framåt är masskamp och massivt motstånd. De visar en växande beslutsamhet och kampvilja. Därigenom avslöjar de korruptionen och de sterila och kontraproduktiva metoder och synsätt som förs fram av de stridande fraktionerna inom det så kallade palestinska ledarskapet bestående av både Hamas och Fatah.

Denna radikaliseringsprocess och masskamp inom och från den palestinska ungdomen och arbetarklassen sträcker sig nu bortom Gaza och Västbanken. Det exploderar i massprotester innanför den Gröna linjen (1948 års israeliska gränser), i solidaritet med kampen i östra Jerusalem och mot bombningen av Gaza. Det rapporteras nu om sammandrabbningar och protester i 'Afula, Lod, Akko, Galileen och andra områden.

Så länge som förtrycket av den palestinska majoriteten fortsätter kommer de israeliska kapitalisterna att pressa massan av den israeliska arbetarklassen och ungdomen till att stödja den israeliska statens brott. De kommer att använda det för att splittra arbetarklassen längs nationella och religiösa linjer, och därigenom bibehålla sin makt och sina privilegier. Den härskande klassen i Israel måste till varje pris försöka förhindra att det utvecklas en klassenhet mellan de utsugna.

Den enda vägen framåt för massan av judiska och palestinska arbetare och unga i Israel och Palestina är det revolutionära störtandet av den kapitalistiska israeliska staten, samt ockupationen som följer med det, och upprättandet av en socialistisk federation i Mellanöstern.

Detta kan bara uppnås genom proletär internationalism och klassenhet. Men för att uppnå klassenhet måste den israeliska arbetarklassen och ungdomen erkänna de palestinska massornas rätt till självbestämmande, och stödja deras nuvarande kamp mot ockupationen.

- Ingen lösning kommer någonsin att ges av imperialistiska "fredsplaner". Ingen tillit till den internationella imperialismen.

- Internationell mobilisering för att stoppa bombningen av Gaza och undertryckandet av det palestinska folkets legitima rättigheter!
- Kämpa mot ockupationen med massprotester och strejker!
- För proletär internationalism och arbetarklassens enhet i hela Mellanöstern!

Original: [Original: Gaza bombing: Israel twists the knife – prepare mass resistance!](#)
Översättning: Stefan Kangas